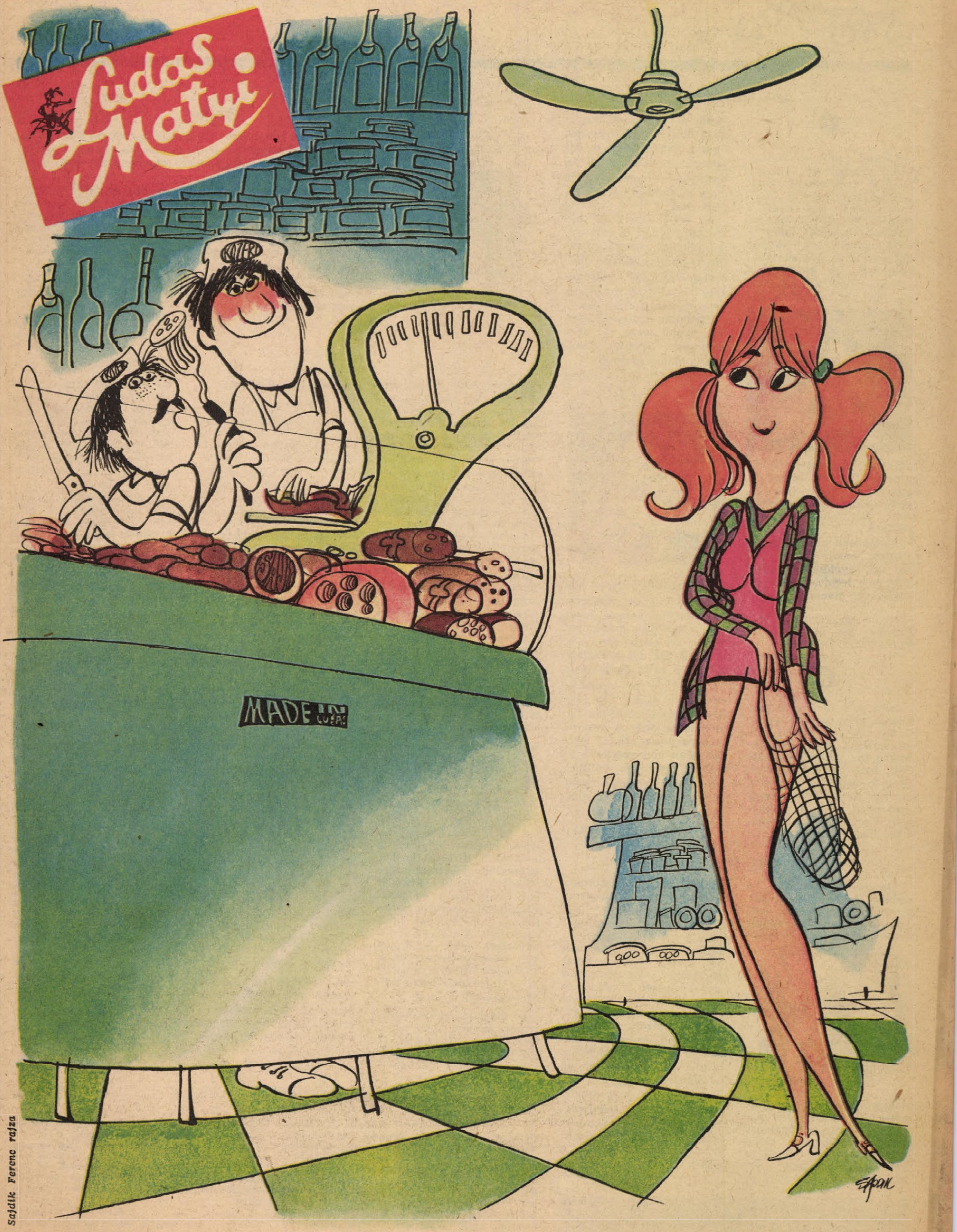
XXX. ÉVFOLYAM, 16. SZÁM
Ára: 1,80 Ft
1974. ÁPRILIS 18.



Sajdik Ferenc rajza

– Ne dőlj be a pillantásainak! Ő a környék legszigorúbb népi ellenőre!

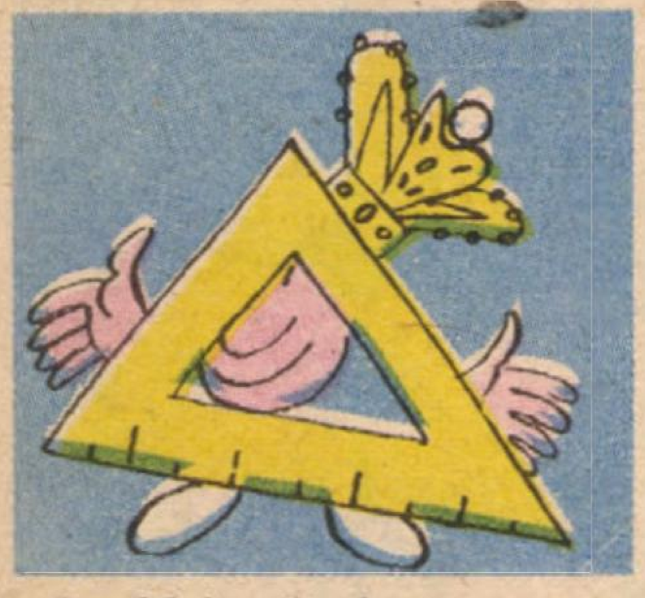


KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Mindig tanul az ember. Most például egy válaszlevélből megtudtam, hogy a pontosság csak a királyok erénye, de nem a magyar vonalzóké. Az iskolában használt háromszög vonalzók pontatlanok: hol egy kicsit többet mérnek, hol egy kicsit kevsebbet, mikor milyenre sikerülnek. A gyártó cég az-



zal védekezik, hogy ez viszont „a termék árában is kifejezésre jut". Igaz is, egy vonalzó ára négynegyven. Mit akarunk enynyiért?

Feltalálták már ugyan a pontos vonalzókat is, de azt mi egyelőre importáljuk, és a legolcsóbb is legalább egy ötvenesbe kerül.

Olyan igazi magyar dolog ez: kis pénz — kis pontosság.

2

Bemegy a vevő az 5413-as számú közértbe (az Arany János és az Alpári utca sarkán), vesz egy műanyag flakonba töltött Citrált, fizet érte 28 forintot. Még ki sem lép az ajtón, amikor észreveszi, hogy csordogál a lé a flakonból. Viszi a boltvezetőhöz, kéri, hogy cserélje ki.

Ám a boltvezető szigorúan elzárkózik a cserének még a gondolatától is, kijelenti: a vevő a hibás, bizonyára rosszul fogta meg a flakont, attól repedt meg.

A vevő érvel: a műanyagra éppen a szívósság jellemző, sokszor dinamittal sem lehetne szétrobbantani, egy úthenger alig tudja összeroppantani, nem egy gyönge női kéz.

Hasztalan minden érvelés: nincs csere. A vevő kénytelen bevésni panaszát a panaszkönyvbe.

Három hét múlva válasz érkezik a bejegyzésre a Belvárosi Közérttől. A vá-



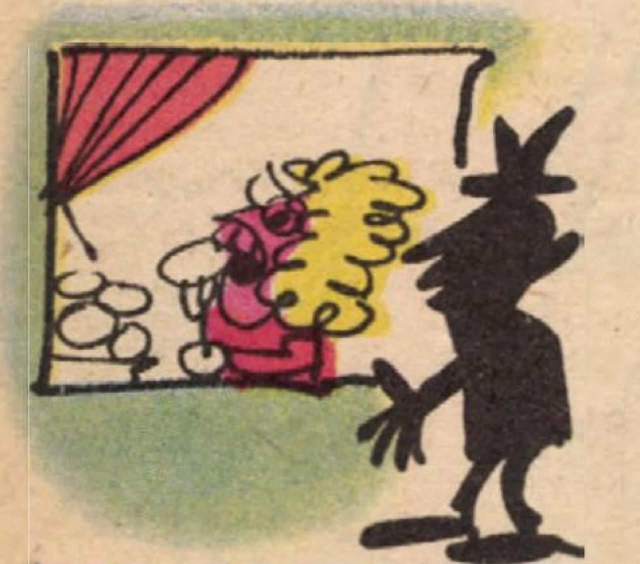
lasz is elutasító. De a magyarázat új és meglepő: önkiszolgáló boltról lévén szó, a vevőnek módja lett volna sértetlen árut választani. Ha ezt választotta: lelke rajta. Csere nincs.

A boltot, a vállalatot nem érte volna kár, egy ilyen apró tétel bőven belefér a kálóba. A vevővel való packázás sokkal több, forintban nem mérhető ráfizetést okoz egy boltnak. De hogy ezt megértsük, ahhoz kereskedni is tudnunk kellene már végre.

(r)

BUSZJEGY ÉS VACSORA

Március 23-án este, 19 órakor, Zugligetben, a XII. kerületi Janka utca sarkán, a 28-as busz végállomásánál levő elárusító-



helyen megkérdeztük: „Lehet-e itt buszjegyet kapni?" A válasz a következő volt: „Lehet, de előbb megvacsorázom." Ezzel a jóétvágyú kartársnő becsukta az orrunk előtt az ablakot és komótosan nekilátott a hidegvacsora kicsomagolásának.

„Most nem lehetne ideadni a két buszjegyet?" — kérdeztük újra, bátortalanul. „Nem, előbb megvacsorázom!" — hangzott most már erélyesen a válasz és mi leforrázva álltunk odébb, egy megállót legyalogoltunk, aztán mégis úgy döntöttünk, hogy a kirándulást nem hosszabbítjuk meg a Moszkva térig, így felszálltunk egy 28-as buszra, sajnos, jegy nélkül. Arra lennénk kíváncsiak, hogy ha netán elcsípett volna bennünket egy ellenőr, elhitte volna-e ezt a sztorit?

H. J.

FIXIRSÓ



Új hiánycikkel bővitette választékát az OFOTÉRT, és ez sokezer fotó- és filmamatőrt érint szomorúan. Hiába kínálják a kirakatok a kiváló nagyítógépeket, fotópapírokat, előhívókat, ha nincsen rögzítősó (fixírsó).

A Magyarország című hetilap 10. számában már olvashattunk erről. A levélíró szerint harmadik negyedévi szállítást ígér az OFOTÉRT. Pár nappal ezelőtt egy eladó viszont azt közölte: lehet, hogy csak egy év múlva lesz kapható ez az igen fontos fotóvegyszer.

Kérem, szíveskedjenek megnyugtató magyarázatot adni a fentiekről: fixáljuk le, mikor lesz végre fixírsó!

Itt hívom fel a figyelmet arra is, hogy ugyanígy ritkán kapható a folyékony filmragasztó is. Enélkül a filmragasztó-prések semmit sem érnek!

Frey Gyula
Budapest

HAJNALI KIFLI

Ritkán talál a hajnal engem az utcán, akkor sem azért, mert megyek el hazulról, hanem azért, mert megyek hazafelé. Nagy különbség a kettő. Ilyenkor szerény életerő és rengeteg szivar lakozik bennem és sóváran nézem az élelmiszer-üzletek elé lepakolt tejes-zacskókat. Csak a legnagyobb önuralommal és a magamról alkotott jó vélemény erejével vagyok képes elkerülni, hogy ne tévedjek a bűn útjára, és egy zacskós-tejet — kapukulcsommal átdöfve — fel ne hörpintsek. De lelkierőm egyre fogy, különösen azóta, hogy újabban már ropogós péksüteményeket is kihelyeznek az utcára, *nyitott* ládákban, a tej mellé, és így már-már egy komplett reggelit tudnék elfogyasztani, elüldögélve a járda szélén.

Nem is tagadom hát, hogy a becsületemet féltem, amikor felvetem a kérdést: helyes dolog-e az élelmiszer-boltok elé lerakni kenyeret-péksüteményt, nyitott ládákban, dobozokban?

Éveken át ment a kenyér-csomagolási csata, azért, hogy a *boltban bent* vásárolt kenyeret becsomagolva kapja kézbe a fogyasztó. Most mit ér mindez? Ezért folyt el annyi drága újságcikk, keserű panasz? Mit ér a boltban csomagolt kenyér, mely *a bolt előtt várta* a reggeli nyitást, csomagolatlanul, társaival, a péksüteményekkel?

Tudom, nehéz a megoldás. Hogyan kapjon a vásárló friss péksüteményt, korán reggel, ha még nyitás előtt nem lehet a boltba kiszállítani? Legyen minden Közért-ben egy éjjeliőr, aki átveszi a szállítmányt? Vagy egyetemisták hordják szét villámgyorsan a reggeli kiflit, mint délben az Esti Hírlapot?

Elképzelhetnék ugyan még egy megoldást: pékárut ki lehetne szállítani a boltok elé higiénikusan, bármilyen vékony műanyag-fóliás-zsákokban. Ez ma már nem jelenthet akkora költség-többletet, hogy a zsemlét át kelljen kalkulálni érte, drágábbra, vagy kisebbre!

És hogyha csomagoltan látom a kiflit a bolt előtt, a hajnali utcán, a kísértés sem lesz már akkora, hogy leharapjam a végit egykettőnek!

(Somogyi)

CSEMPE-PER

A Rippl-Rónai utca 25. számú házban, az I. emelet 2-ben, beázott a fürdőszoba oldalfala.

A bérlő annak rendje és módja szerint bejelentette a hibát a VI 10-es házkezelőségnél. A szerelők késlekedés nélkül kijöttek (ami nagy szó!) és megállapították: csőrepedés történt a III. emeleti bérlő lakásában. A cső a világítóudvarban levő lefolyóval van összekapcsolva, és a lefolyóból kitörő víz áztatja az I. emeleti bérlő fürdőszobájának a falát.

A diagnózis felismerése, sajnos, távolról nem jelenti a biztos gyógyulást. A szerelők hiába próbálták megszüntetni a csőrepedést, váratlan akadályba ütköztek. Jószándékuk útjába az említett III. emeleti bérlő állott, aki nem volt hajlandó lakásában engedélyezni a feltétlenül szükséges bontásokat. A lakó szerint ugyanis nem kapható olyan csempe kerek e világon, amilyen az ő mellékhelyiségét díszíti. Ha megsérülne, pótolhatatlan veszteség érné.

A szerelők rávezették a munkalapra, hogy a bérlő nem engedte a munkát elvégezni és távoztak. A csőrepedés maradt, a beázás pedig azóta is terjed.

Áthidaló megoldáskéént javasoljuk, hogy a VI. kerületi IKV, mint a ház gazdája, forduljon írásbeli kérelemmel a csempéjét féltő bérlőhöz, hátha hozzájárul a csőrepedés elhárításához. Méltányos és körültekintő eljárást igényel a kényes ügy, mert hiába van a több emeletes ház állami tulajdonban, lehetséges, hogy azok a bizonyos csempék magántulajdont képeznek.

Az előreláthatólag hetekig, hónapokig tartó jogvita eldöntéséig azonban sürgős intézkedést várunk a VI. kerületi IKV-tól, mielőtt az átázott tal bedőlne.

(fenyvesi)

A CÍMZETT VÁLASZOL

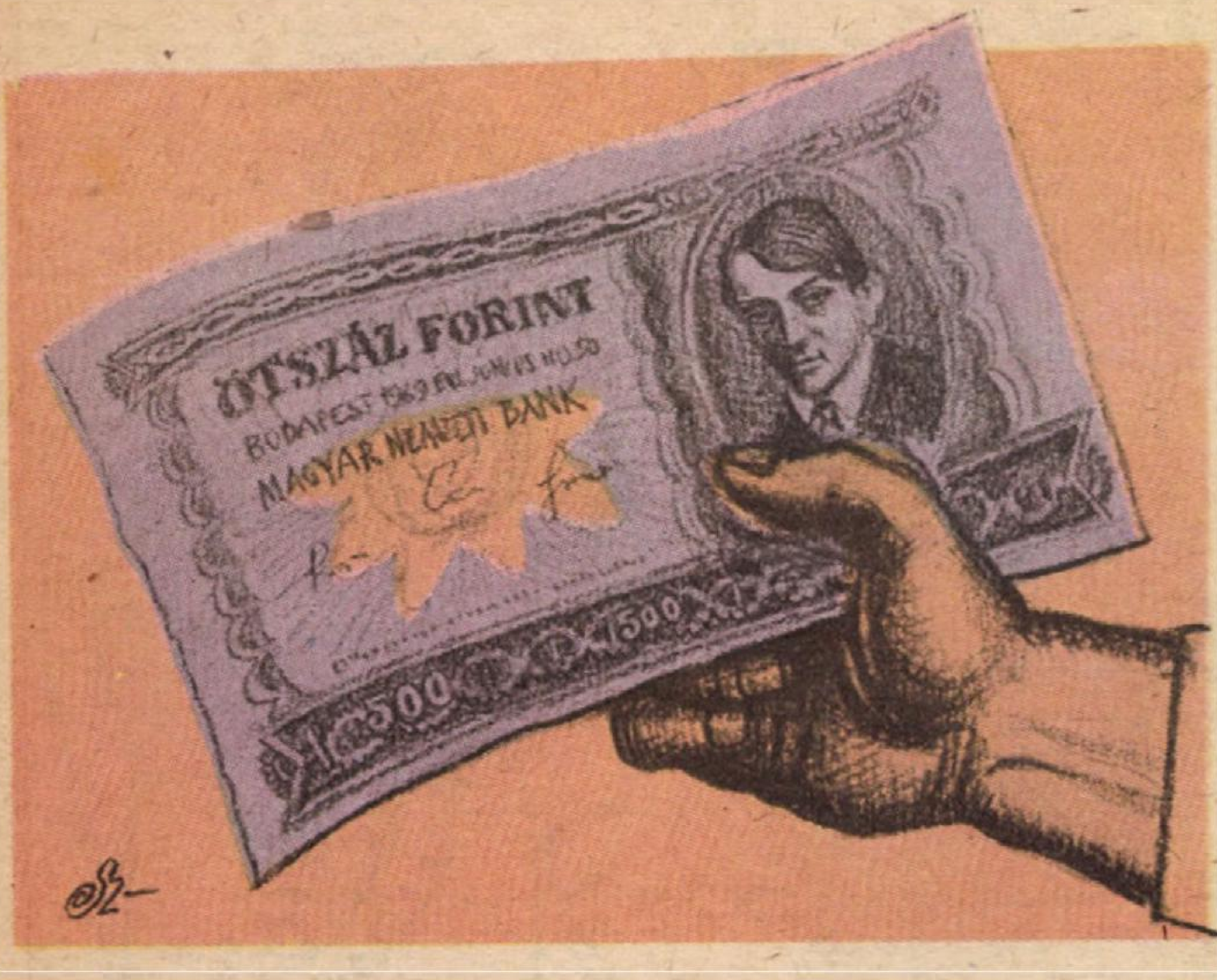
A Ludas Matyi március 7. számában, „Levélváltás a jegycsalásról" címmel, vállalatunkkal foglalkozó cikk jelent meg, melynek nyilvánosságrahozataláért köszönetemet fejezem ki.

A társadalmi tulajdon védelme szempontjából a megjelent olvasói levél, valamint az arra adott válasz, teljes mértékben beleillik vállalati intézkedéseink sorába. Sajnos, az elmúlt két év során a cikkben említett révállomásaink dolgozói közül eddig már négyet kellett fegyelmi úton elbocsátani és ezenkívül többeket súlyos fegyelmi büntetéssel sújtani.

Tájékoztatásul közlöm, hogy a cikk megjelenését követően is elrendeltem a fegyelmi vizsgálatot — ez most van folyamatban —, és a cikkben meghatározott időpontban szolgálatot teljesítő dolgozónk is fegyelmi büntetésnek néz elébe.

Kirilla Ferenc igazgató
Pest megyei Kishajózási és Javító V.

FOGYOESZKÖZ



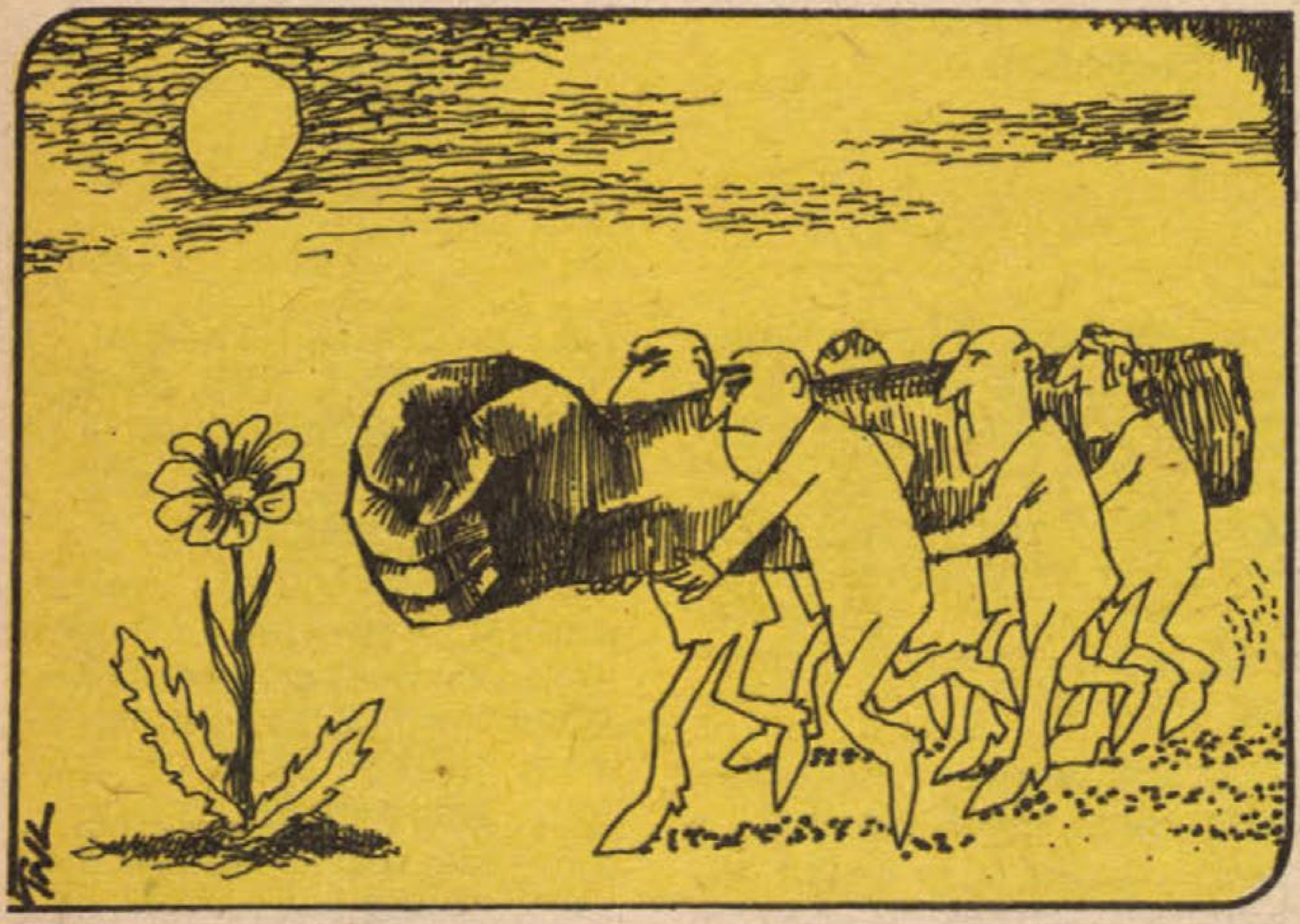
MAGYARÁZAT

– Az infláció azt jelenti, fiacskám, hogy drágulnak az édességek, a fagylalt, a zsebpénzed pedig változatlan marad...

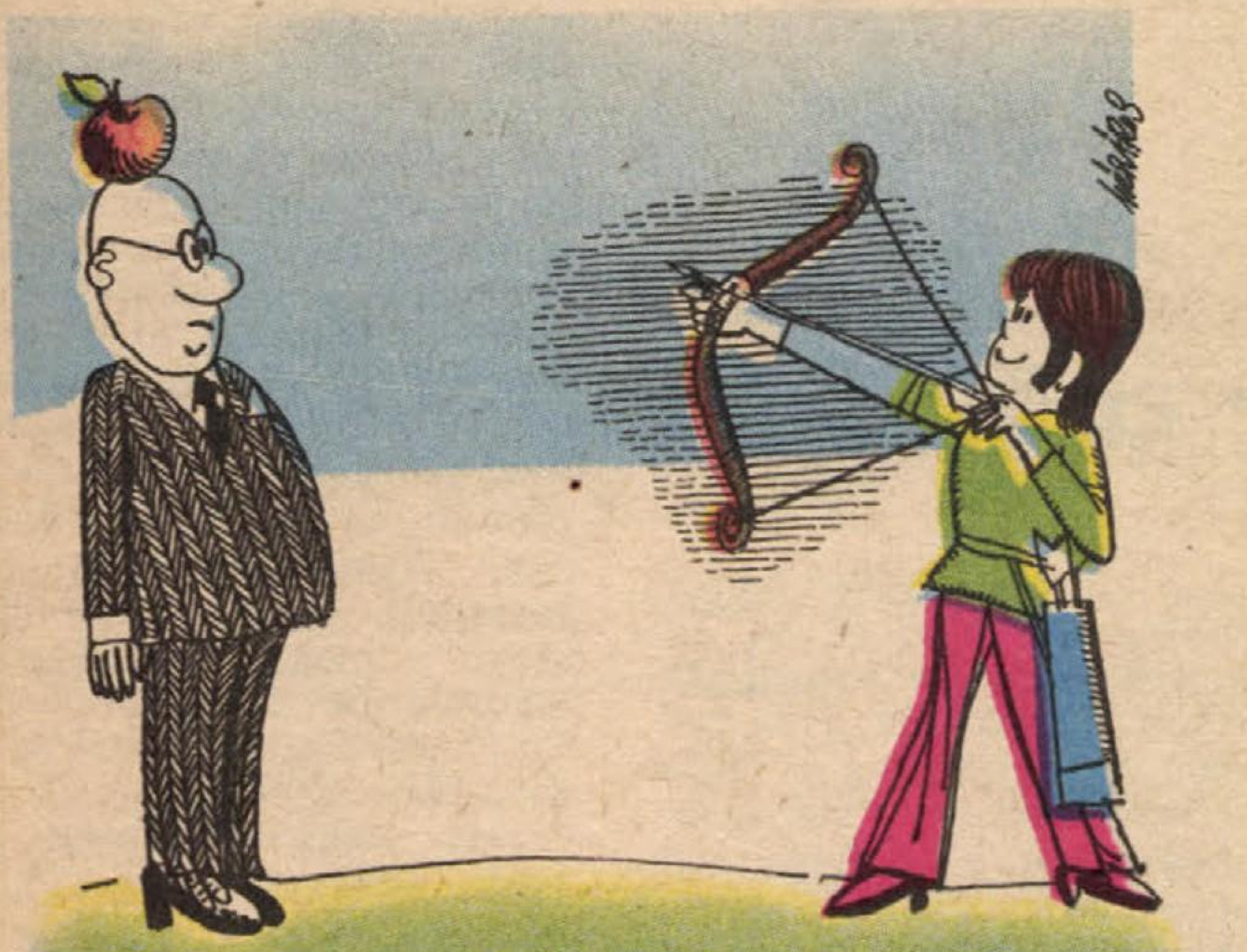
(„Morning Star", London)



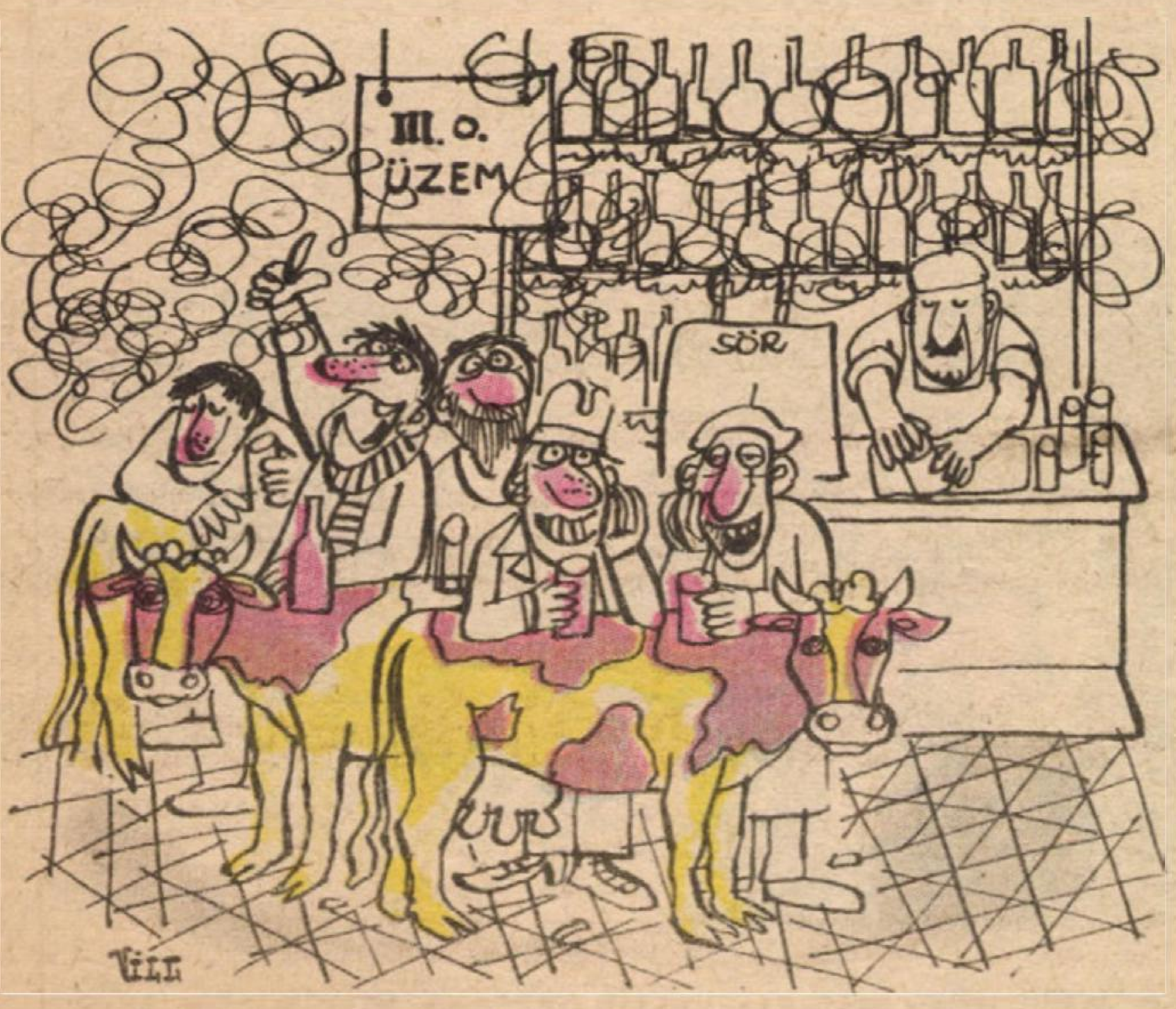
KOLLEKTIV SZELLEM



HELYET AZ IFJÚSÁGNAK!



ITALBOLTBAN



– Fokozatosan akarjuk megszerettetni velük a tejet...

Árukapcsolás

Megint megrendezik az Országos Sport Napokat. A cél nagyszerű: mindenkit meg kell nyerni a rendszeres egészségügyi testnevelés ügyének. Hát nehéz dolguk lesz. Persze, mert megint nem fordultak hozzánk tanácsért. Tudniillik, némi ügyes árukapcsolással egyszer s mindenkorra megoldhatnák az egészet.

Mondjuk, hogy valaki bemegy a boltba.

— Jó napot kívánok! Kérem, én úgy értesültem, hogy tranzisztoros japán vencsellők érkeztek. Kaphatnék egyet?

— Természetesen, uram. Kérem, vegye le a cipőjét meg a nadrágját és álljon a sor végére.

— Hogyhogy? Mi ez?

— Biztosíthatom, hogy a vásárlók érdekében történik. Egy tranzisztoros japán vencsellő ugyebár örök darab. Tehát csakis annak fizetődik ki, aki sokáig él. Ez pedig elképzelhetetlen rendszeres testmozgás nélkül. Akkor hát figyelem, törzshajlítás bokafogással, rajta! Balra, kettő, jobbra, négy, balra, kettő, jobbra. négy...

A vásárlók fele már a békaügetésnél bedobja a törölközőt.

— Na nézze csak, mester — zihálják szederjes arccal —, öregapámnak se volt tranzisztoros japán vencsellője, mégis elhúzta valahogyan.

A tigrisugrásnál a maradék is félárbocra húzza a zászlót.

— Hát tudja, mester, mit csináljon a vencsellőjével? Fújja fel!

Ezzel már el is értük a kívánt célt. A fogyasztók erőnléte gyarapodik és a vencsellőből sem lesz hiánycikk. A körvonalazott programot ugyanis legfeljebb néhány élsportoló tudná végigcsinálni. Nekik meg úgyis van már tranzisztoros vencsellőjük. Egyenest Japánból.

A vendéglátóiparban még ennél is egyszerűbb a dolog.

Beállít a vendég az elegáns étterembe.

— Pincér, hozzon nekem egy májgombóclevest, egy tejfeles töltött káposztát és egy somlói galuskát.

A pincér jegyez.

— Az pontosan 2319 kalória, tisztelettel. Amíg az ebéd elkészül, a kedves vendég majd lesz szíves tizenötször körülfutni a háztömböt, ezt követőleg pedig harminckét halálforgást végezni a világítóudvarban álló porolón.

A vendég füle piros lesz, mint a paradicsom.

— Hogy érti ezt, kérem?

— Nagyon egyszerű. Nálunk a kedves vendég kőteles a megrendelt kalóriamennyiséget már előre ledolgozni. Így kerülhető el a gusztustalan püffedtség, a visszataszító zihálás és a korai gutaütés.

— Értem — nyöszörgi a vendég. — Végtelenül humánus. Attól tartok azonban, hogy mindezt nem tudom véghezvinni. Sokat mondok, ha egy bukfencre futja a képességeimből.

— Kérem — mondja a pincér. — Semmi akadálya. Akkor majd ehhez igazítjuk a menüt. Méltóztassék tehát egy bukfencet vetni, amott a melegpadlón.

Odamegy a kiszolgáló az ablakhoz és bekiált:

— Fél sárgarépa rendel. Reszelve, citrommal!

A módszer az élet minden területére kiterjeszthető. Bekopog valaki a tanácshoz.

— Tessék mondani, hogyan juthatnék én lakáshoz?

— Mi sem egyszerűbb — mondja az előadó. — Megnősülni, három gyerek és pássz.

A fél nyájasan mosolyog és a bukszája felé kapirgál.

— Talán lenne annak más módja is, ugyebár...

— Hogyne! — kiált az előadó. — De még mennyire! Szíveskedjék jól figyelni.

Térképet vesz elő és fölibe hajol.

— Nézze kérem. Itt ömlik a Cudarka-patak a Csiripisz-tóba. Óránként 45 kilométeres sebességgel, mert az alsó szakaszon már természetesen lassúbb a folyása. Ön kenura száll, és fellapátol a forrásig. A Nyűgös-tetőre. Alig 420 kilométer az egész. Ha nem lazsál, karácsonyig meg is



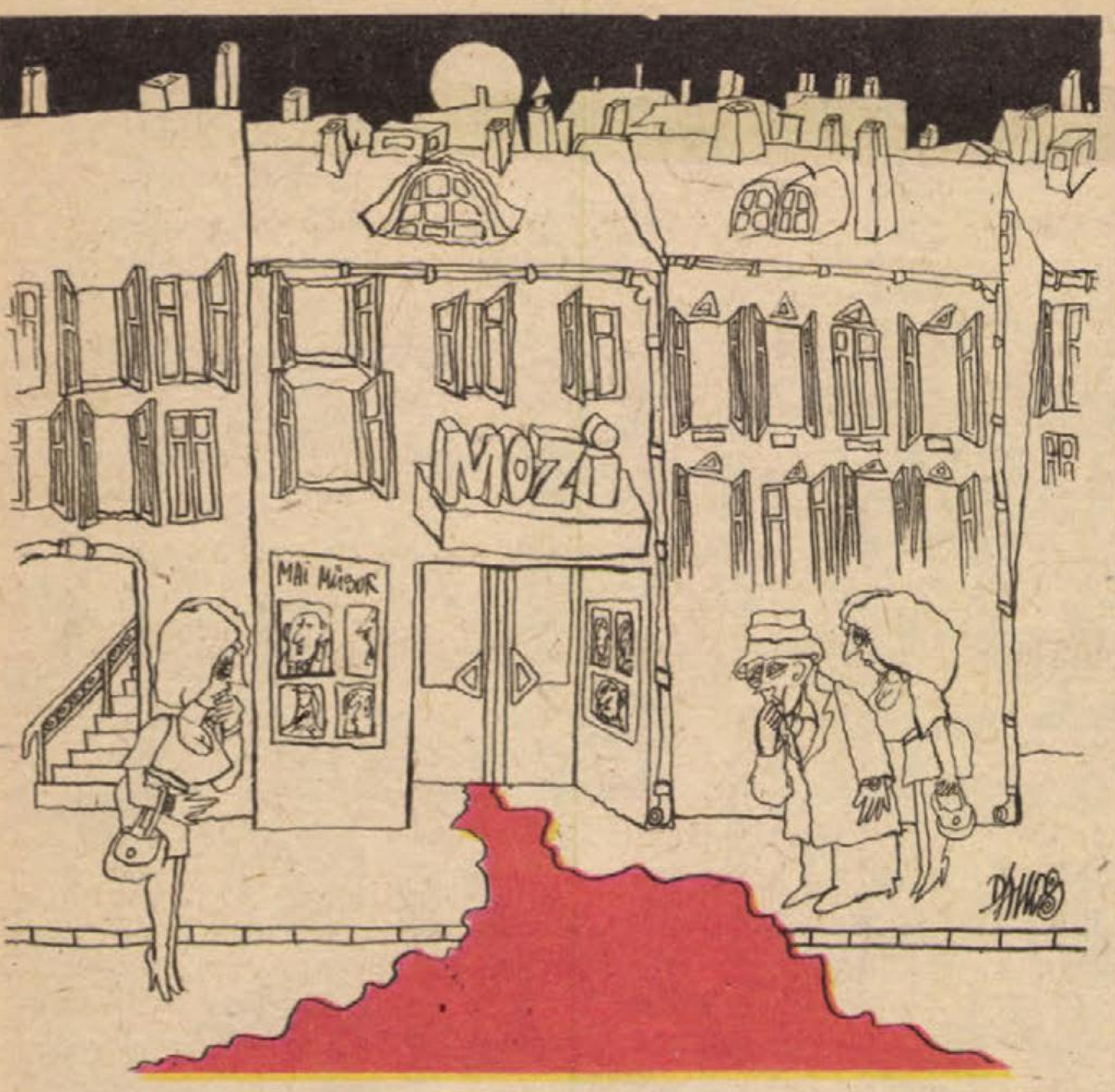
csinálja. Pénzt, élelmet, felszerelést, fegyvert persze nem viheti magával. De nincs mitől félnie, a terület lakatlan. A +2°C-os évi középhőmérsékletet sem ember, sem állat nem képes elviselni. A zegernyei, felsőciterási és zimankóci vízeséseken természetesen nem tud felevezni, majd a vállán kell a kenut a Ronda-csúcsra, a Göthös-szirtre és a Lebőg-sziklára felszállítania.

— Értem — mondja a fél. — És tessék mondani, ha ezt megcsinálom, akkor kapok lakást?

— Szó sincs róla — kiált az előadó. — De addigra olyan edzett lesz, hogy akárhol elalszik.

Peterdi Pál

ÁRULÓ JEL



– Már megint valami japán filmet vetítenek...

KÚRÁK



Fogyókúra



Elvonókúra



Szinekúra

Levélváltás az utcai szemétről

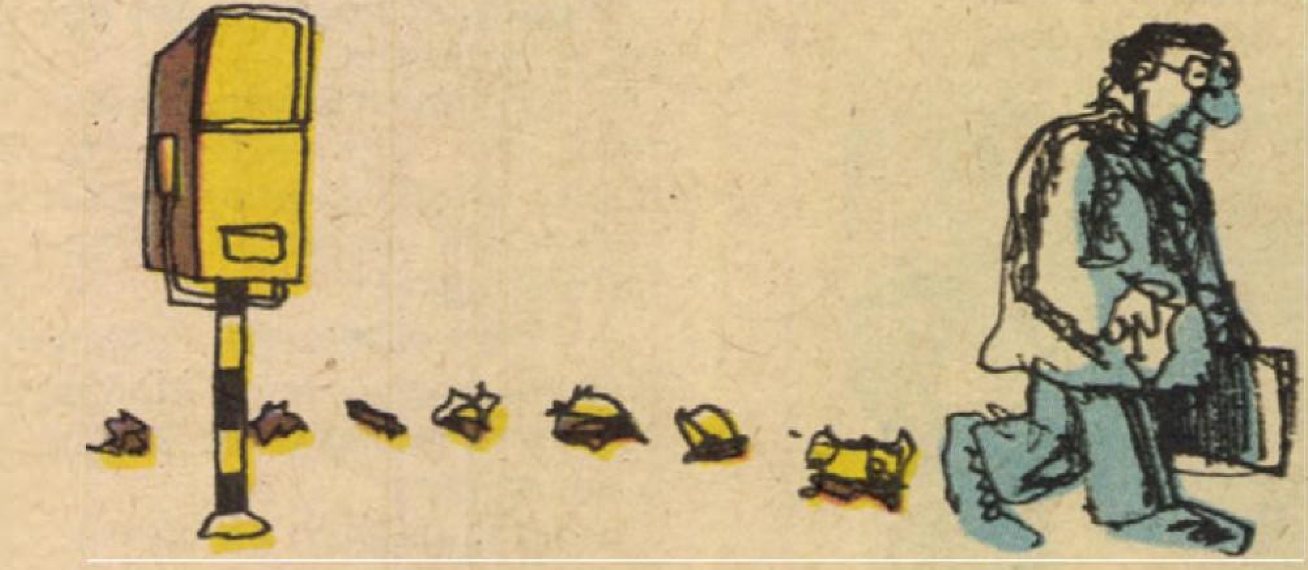
Tisztelt Szerkesztő úr!

Az újságban olvastam, hogy megkezdődött és május 1-ig tart Budapest tavaszi nagytakarítása. A nagytakarítást túlnyomórészt gépekkel végzik, és a Köztisztasági Hivatal a nagytakarítás ideje alatt a házakban összegyűlt limlomot ingyen elszállítja. A hivatal sok milliót költ az új gépekre, mosó, söprőgépeit és locsoló tankjait mindenütt látni. Hogyan lehetséges az, hogy mégis ilyen vigasztalanul piszkosak a pesti utcák? Jó lenne ismét bevezetni a „Tiszta Budapestért" mozgalmat.

Tisztelt Olvasónk!

A pesti utcák azért piszkosak, mert amennyire szívén viseli a takarítást a Fővárosi Köztisztasági Hivatal, annyira nem vigyáznak az utcák tisztaságára a járókelők. Önfeledten szemetelnek. Az is lehetséges, hogy szemetelés céljából különleges szekták alakultak. Az egyik szekta tagjai például az öreg földalattin közlekedő utasokból tevődnek össze. A szertartás azzal kezdődik, hogy a sárga villamosjegyet a felszállásnál kilyukasztják, a zsebükbe teszik, de ezt megelőzően, a szájukban füstölgő cigarettát a földre dobják. Amikor útjuk céljához érkeznek, rágyújtanak, s még ott lent, a földalatti állomásán, a gyufát, valamint a zsebükből előkotort elhasznált villamosjegyet hanyag mozdulattal leejtik. Egy utas tehát háromszor szemetel: egyszer, amikor felszáll, és kétszer, amikor leszáll a villamosról. Ezren és ezren utaznak, tehát rengeteg a szemetet termelő utas: cigarettacsikk, cukorkászacskó és más egyéb szemét halmozódik fel a kis földalatti peronján, nemkülönben a fel- és lejárati lépcsőin. (Hasonló a helyzet a föld feletti villamosok járdaszigetei körül!)

Más szektába tartoznak azok a gyalogjárók, akik útközben nézik át a zsebeiket. Ha felesleges papír, idejét múlt feljegyzés, vagy noteszlap kerül a kezükbe, a helyszínen kiselejtezik, és a földre dobják, ott, ahol éppen járnak. Ide kerülnek az üres gyufásdobozok, apróra tépett szerelmes levelek, és más hasonló szemétre való dolgok. Alig kartávolságnyira van a hulladékgyűjtő láda, de úgy látszik, a föld vonzóereje magához szippantja a hulladékot, még az esetben is, ha netán a gyalogjárók a lelkiismeret szavára hallgatva megkísérlik, hogy az általuk selejtnek ítélt hulladékot bedobják a tartályba. De az istennek sem találnak bele, hanem csak melléje. Ezért marad fent másfél méter magasan legtöbbször üresen a hulladéktároló, alatta pedig a rengeteg szemét.



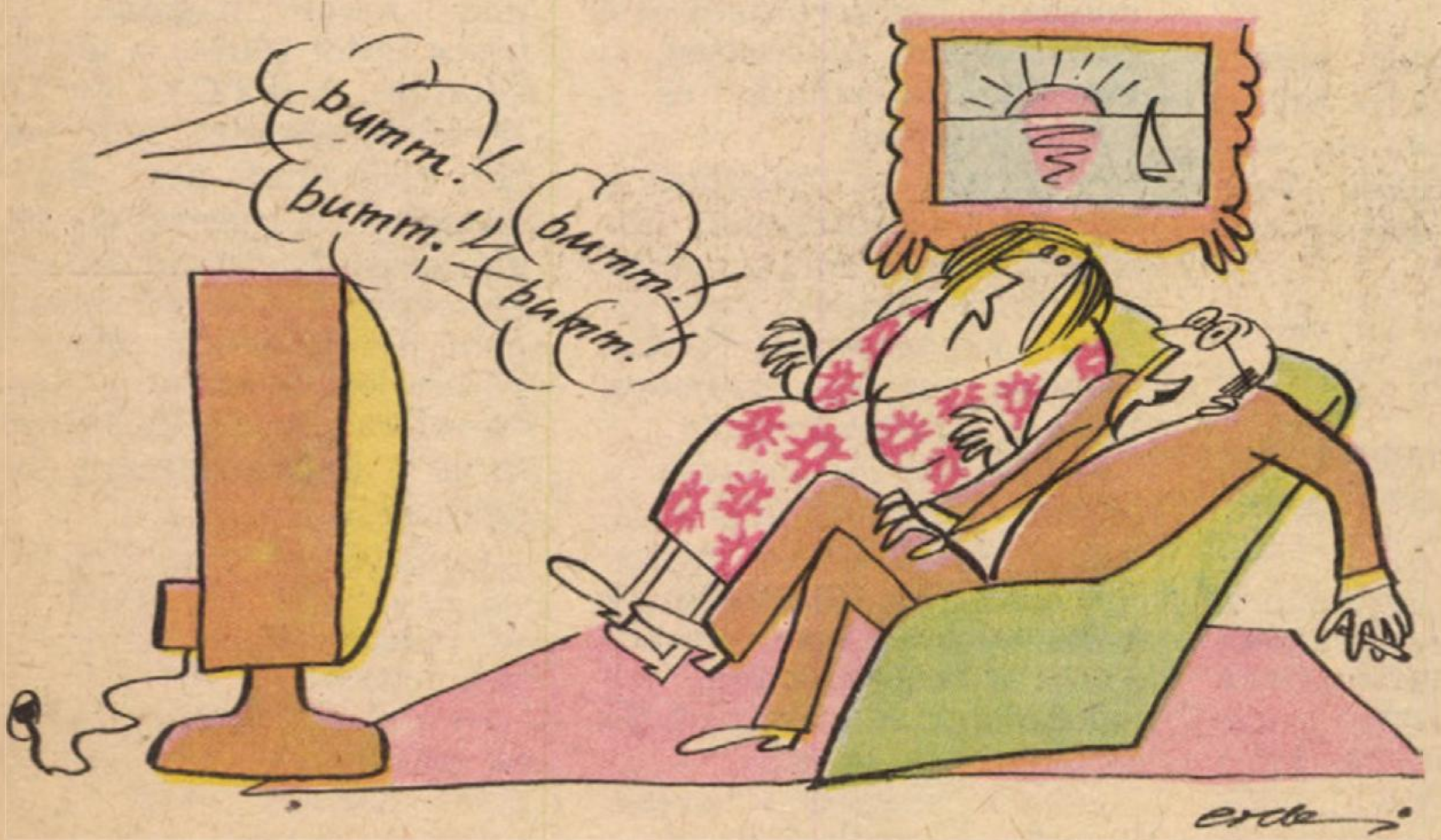
A szemetelők szektáiból még csak egyet említek: a szotyolázókét. Ha netán valaki nem tudná: a szotyola az a napraforgómag, amelyet a fogyasztók foggalkörömmel nyitnak fel, picinyke belsejét megrágják, mint a mókusok a mogyorót, a héját pedig a földre köpik. Láthatjuk széltébenhosszában a szotyola maradványait a mozik előtt, s bent a mozikban is, az utcai kirakatok tövében, a járdán. Mert szép fővárosunkban szemlélődés közben szinte divattá vált a szotyola ropogtatása.

A minap tanúja voltam annak, hogy három tagbaszakadt fiatalember hosszú ideig csevegett egy belvárosi kirakat előtt, és közben szüntelenül szotyolázott. Már egész halom napraforgómag héja vette őket körös-körül mintegy másfél méterrel távolabb. A maghéjjal ugyanis a távköpést gyakorolták. Nem szólt nekik se rendőr, se a rendet szerető járókelők, de végül is akadt egy ősz hajú úr, aki udvariasan megkérdezte tőlük, hogy ismerik-e a „Tiszta Budapestért" mozgalmat? „Elmaradt egy brosúrával, tata, mi a piszkos Budapestért mozgalmat ismerjük", mondta az egyik nagy bajszos fiatalember, miután társainak vigyorgásától kísérve még hozzátette: „Kopjon le a papa, de rögvest", tovább ropogtatták a szotyolát szüntelenül.

Hát ezért piszkosak a pesti utcák.

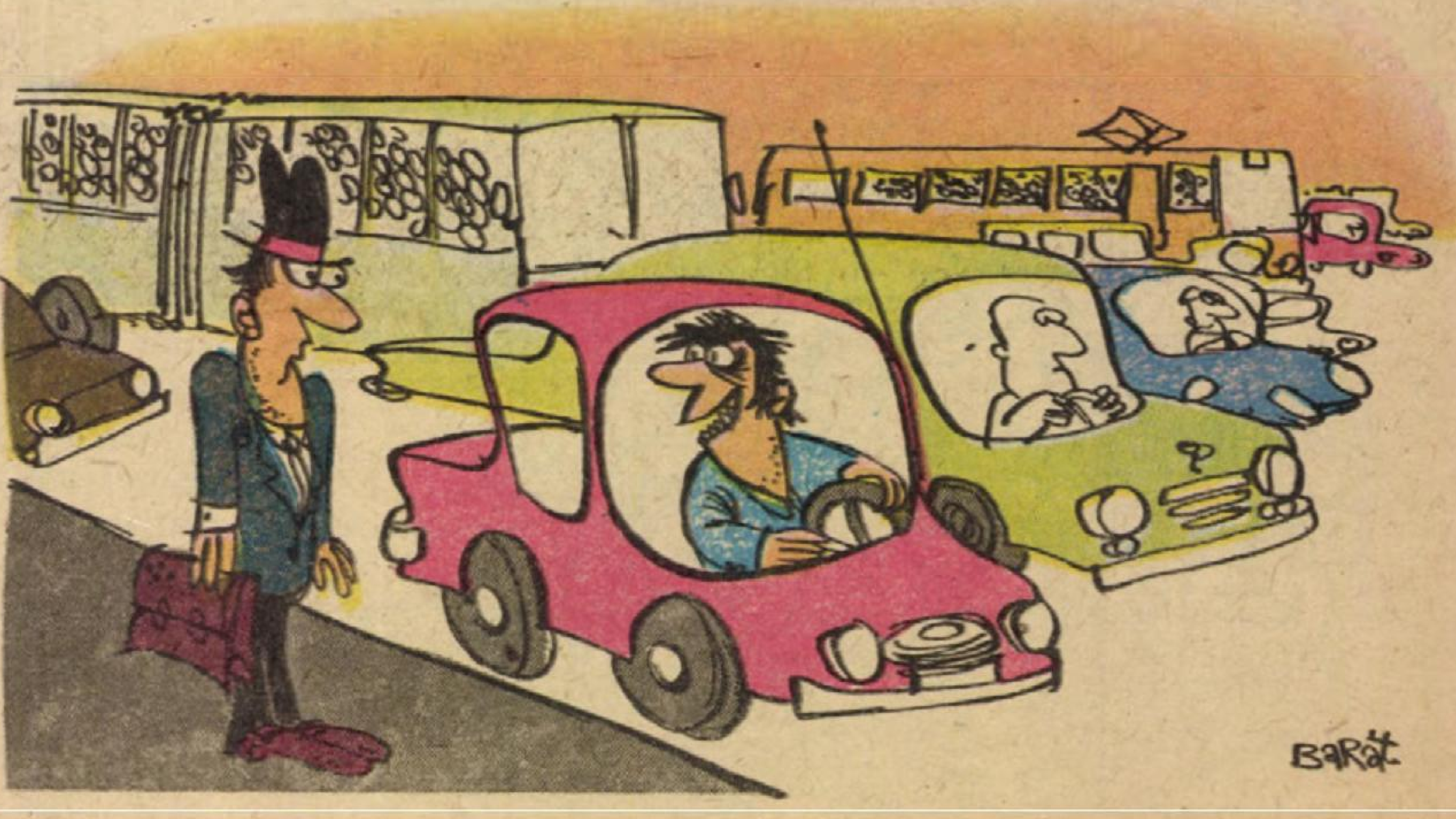
Földes György

HÁZGYÁRI FAL



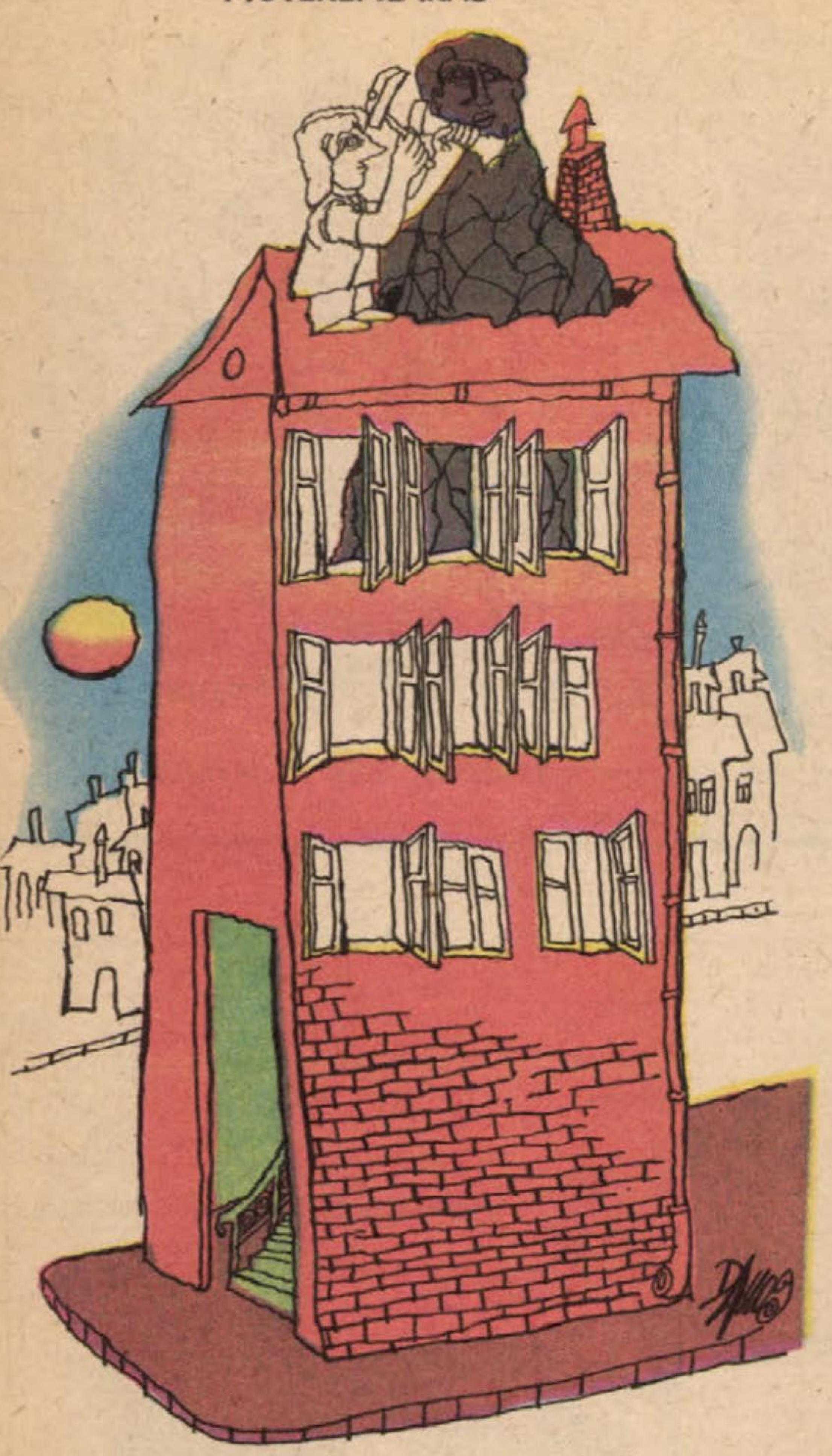
– A szomszéd díszlövésekkel jelzi, hogy festményt vásárolt!

AZ ÖNSANYARGATÓ



– Tulajdonképpen nincs semmi elintézni valóm, csak szeretek résztvenni a közlekedésben.

MŰTEREMLAKÁS



HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...



— Nem szégyelled magad? Azt mondod a barátaidnak, hogy csak azért vettél el feleségül, mert jó szakácsnő vagyok, holott nagyon jól tudod: egy rántottát sem tudok elkészíteni.

— No, de drágám, valamivel meg kellett magyaráznom: miért nősültem meg...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai



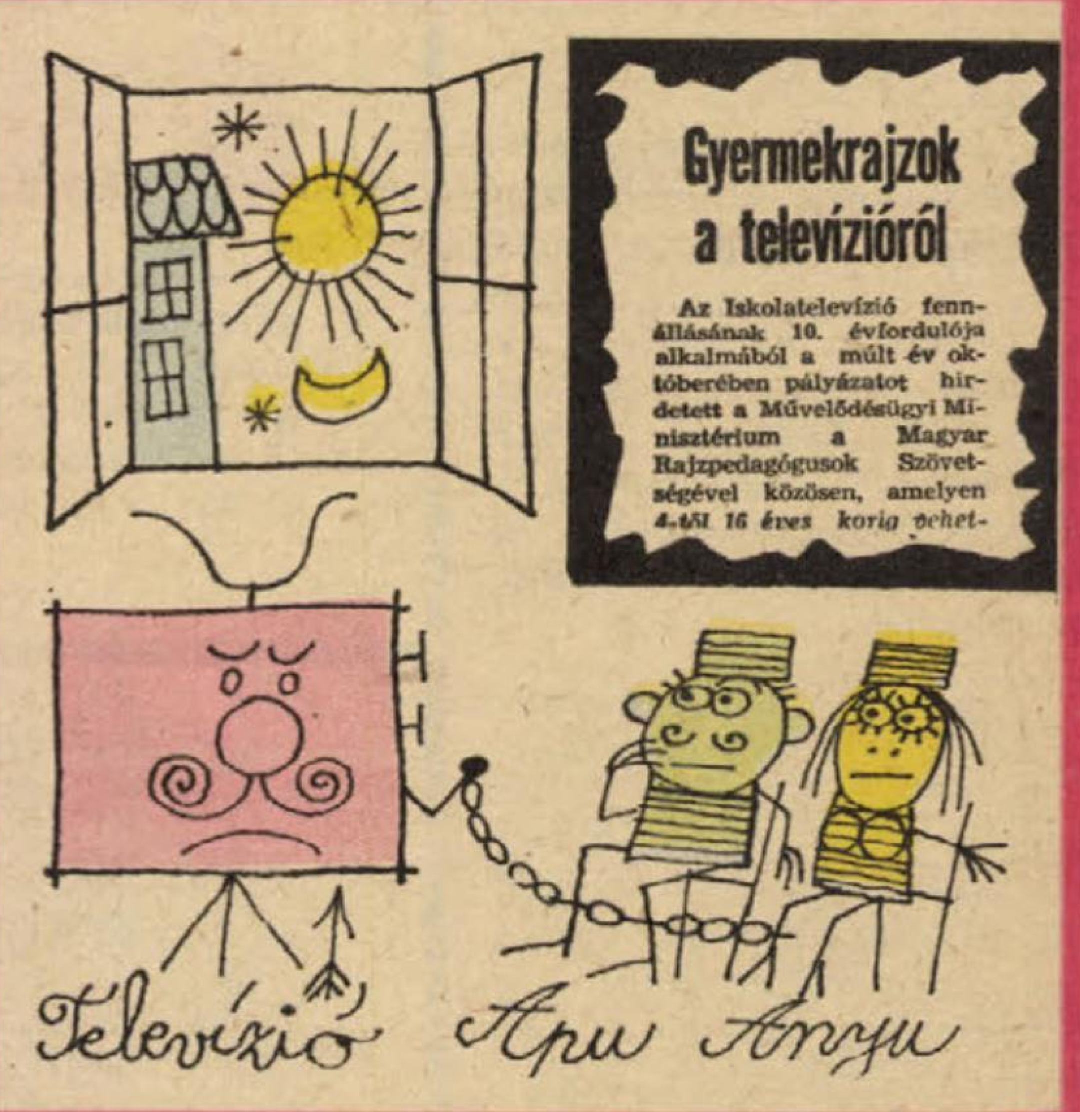
– Hát lehetséges, hogy egyszer mégis az enyém lesz, Mancika?



– Különös fejlődés. A bútorboltok mindig nagyobbak lesznek, a bútorok egyre kisebbek.



– Meghoztuk a kertet, de hová tegyük?



MICSODA MEMÓRIA!

Az utóbbi néhány évben mindent feljegyzek. Van egy kis noteszom, abba írom bele a határidőket, témákat, elintézésre váró ügyeket, címeket, neveket és mindent, ami fontos, vagy fontos lehet.

Erre a kis noteszra azért van szükség, mert a memóriám már nem a régi. Éppen ezért bosszankodva nézem és hallgatom a televízió kívánságműsorát, ahol ilyeneket mondanak:

— És most, kedves nézőink, Flancz Zebegény, kislőcei nézőnk kívánságára, bemutatjuk az 1962-es pünkösdi műsorunk egyik nagysikerű számát, a „Nana, Bözsi!" című sanzont, Édervári Flecken Helga tolmácsolásában...

Micsoda memória! — kiáltok fel ilyenkor magamban és szégyenkezés nélkül bevallom: irígykedve kiáltok, mert én már nem emlékszem az 1962-es pünkösdi műsorra, sőt én már az 1963-as pünkösdi műsorra se emlékszem. A 64-es pünkösdi műsor viszont teljesen kiment a fejemből.

Tudom, bennem van a hiba. Annak idején nem írtam fel, hogy Nana Bözsi énekelte nagy sikerrel az Édervári Flecken Helga című dalt.

Pardon, fordítva!

Fantasztikus, hogy nekem milyen rossz a memóriám! Bezzeg Flancz Zebegény kedves néző mindenre pontosan emlékszik. „Szégyelld magad, öreg fiú! — mondom ilyenkor önmagamnak. — Öregszel! Ez az öregség biztos jele: elfelejtesz bizonyos dolgokat. Nem, ne vitatkozz, ez már így van. Ebbe bele kell törődnöd. Elrepültek az évek..."

Nem törődöm bele. Juszt se törődöm bele. Hosszas vitatkozás után meggyő-





zöm magam: az, hogy nem emlékszem Pünkösdi Flecken Helga „Azannya Bözsi" című nagysikerű számára — nem jelent semmit.

Előfordul az ilyesmi. Előfordul az ilyesmi másokkal is. De aztán a rádió kívánságműsorában valaki a „Verespecsenye" című tréfát kéri, az 1958-as „Röhögjünk együtt!" című irodalmi műsorból, mert szívesen hallaná újra a felejthetetlen Pocsolya Gusztávot.

Micsoda memória! Le a kalappal a kedves hallgató előtt. Én már arra sem emlékszem, hogy ki volt az a felejthetetlen Pocsolya Guszti. Vagy, ha tudtam volna is, elfelejtettem. Megesik az ilyesmi. Főleg negyven felett, közelebb az ötvenhez. „Valld be, komám, már nem vagy a régi!" „Nem, nem vallok be semmit. Nekem gyanúsak ezek a kedves nézők, kedves hallgatók... Hogyan lehetséges az, hogy ők mindenre olyan pontosan emlékeznek?"

Itt van, példának okáért, ez a „Verespecsenye" című tréfa. Pont erre a vacak, gyenge jelenetre emlékszik vissza a kedves hallgató? Ugyan ki írhatta?

Kiderült, hogy én írtam. 1958-ban. A „Röhögjünk együtt!" című irodalmi műsorban.

Sebaj!

Ezentúl nem nézem és nem hallgatom a televízió és a rádió kívánságműsorait és akkor nem fogom azt érezni, hogy a memóriám már nem a régi, hogy öregszem...

Csak el ne felejtsem ezt bejegyezni a noteszomba.

Mikes György

LUDAS MATYI
emlékkönyvébe



A Televízió munkatársaként többször jártam Helsinkiben, így akkor is, amikor ott SALT-tárgyalások folytak. Ugyanabban az időpontban Budapesten külpolitikai Fórum volt és körkapcsolás során a külföldön tartózkodó magyar riporterek is válaszoltak a nézők kérdéseire.

Egy nyíregyházi tévéelőfizető a SALT-tárgyalások ügyében kért friss tájékoztatást, és nekem Helsinkiből kellett válaszolnom. Pestről előre jelezték, hogy szerepelni fogok az adásban és én jól felkészültem a Fórumra. Felkértem egy szovjet és egy amerikai kartársamat, hogy ők is egészítsék ki a válaszomat. A nyíregyházi néző tehát kimerítő feleleteket kapott kérdéseire.

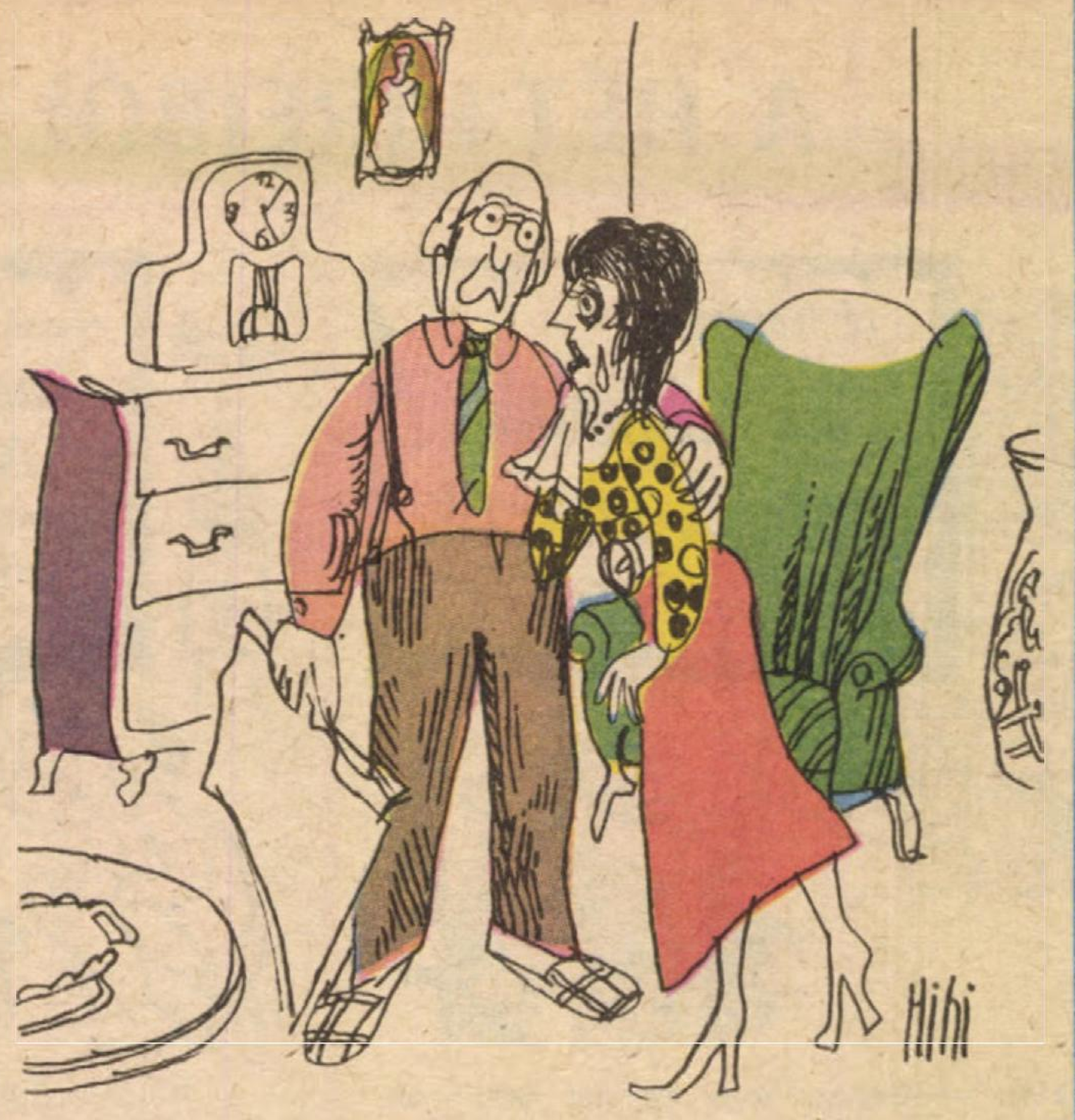
Úgy éreztem, jó munkát végeztem és nem is gondoltam arra, hogy ezzel milyen kínos helyzetbe sodródom. Az adás után ugyanis kedves kötelességemnek tartottam, hogy kollégáimat meghívjam egy italra. De abban reménykedtem, hogy a tárgyalások színhelyén, a Dipoli palota büféjében fogunk koccintani. Itt aránylag mérsékelt árak voltak, és nekem óvatosan kellett beosztanom a napidíjamat.

Amerikai kartársam azonban a Vaakuna szálló bárját javasolta, amelynek ijesztően drága árairól sokat hallottam. Persze, nekem mosolyogva kellett a Vaakunát helyeselnem, miközben ijedten latolgattam magamban; mi lesz, ha nem tudom kiegyenlíteni a számlát? Miközben az előkelő szálló felé mentünk, verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokomon és csak akkor rémültem meg igazán, amikor az amerikai megjegyezte, hogy útközben elmegyünk a feleségéért, igyon ő is valamit a sikerült riport örömére. Rövid leszek, összesen öt dupla whiskyt ittak, én óvatosan csak egy gyümölcsszörpöt. A számla két napidíjamba került és éppen csak annyi pénzem maradt, hogy a ruhatár díját kifizethessem.

Nemrégiben újra Helsinkiben voltam riporton, de ezúttal óvatosságból egy üveg whiskyt vittem magammal, hogy alkalomadtán a hotelszobámban kínáljam meg újságíró kollégáimat.

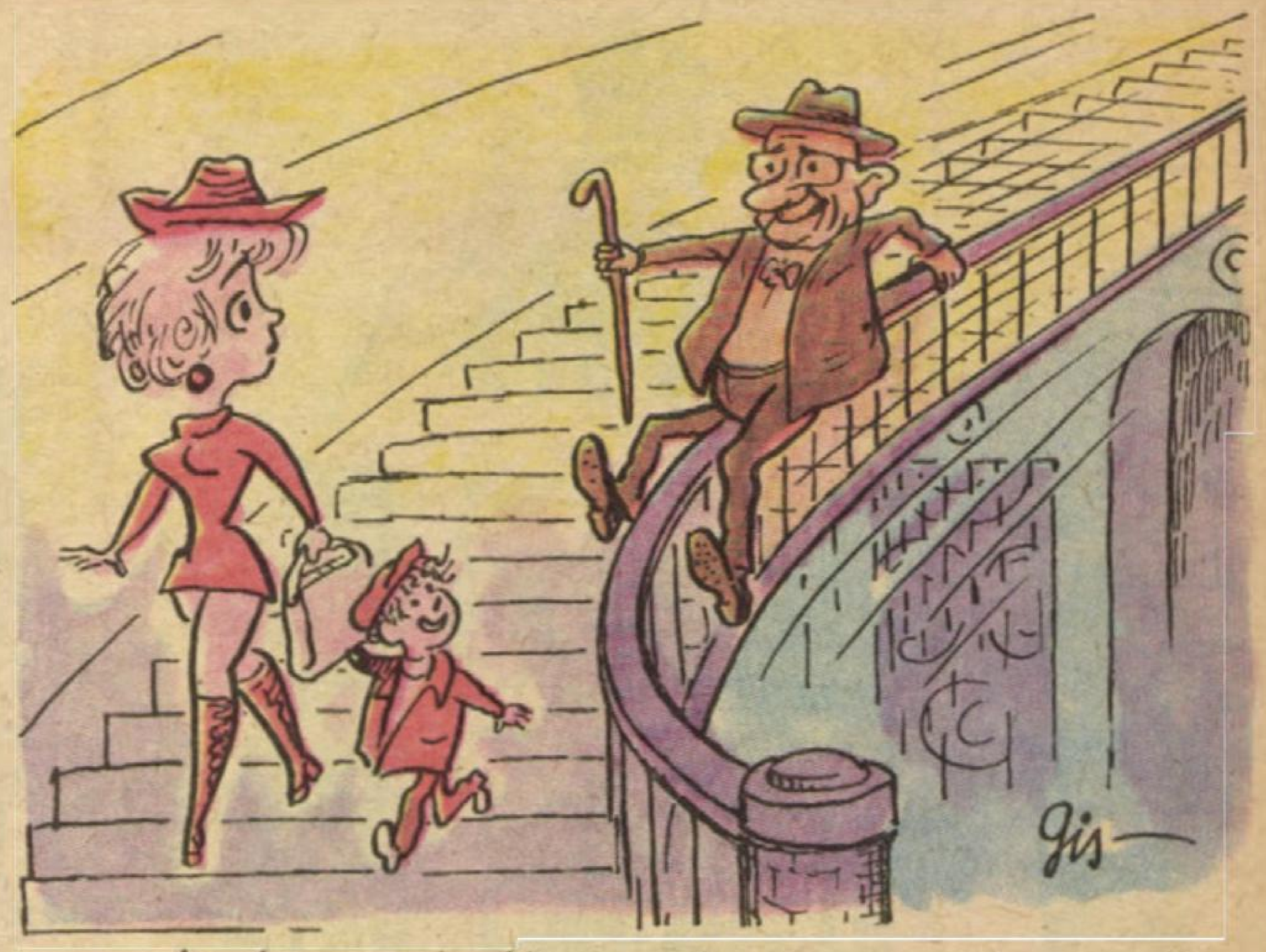
Ipper Pál

LEÁNYSORS



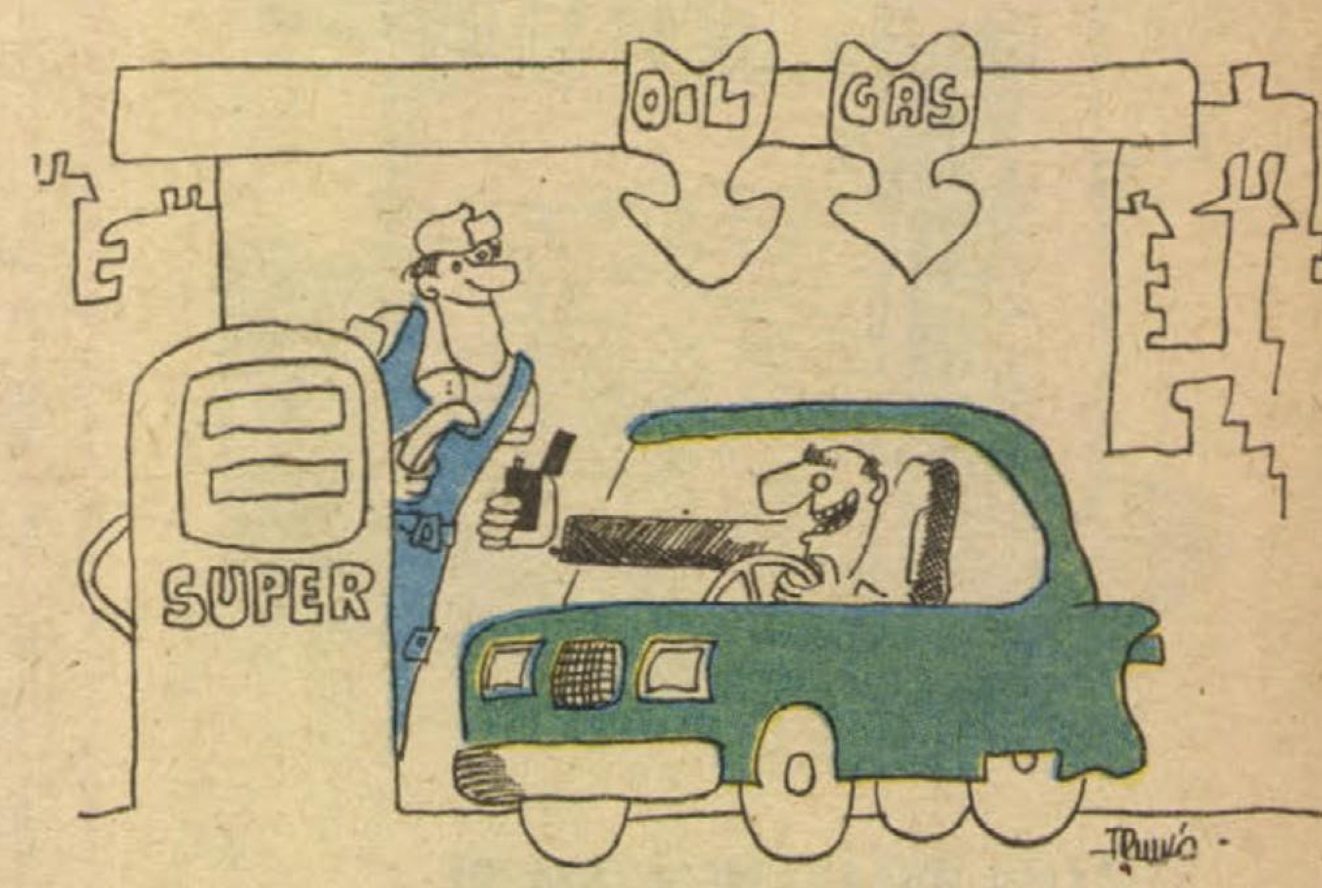
– Nem jön többet a Laci. Nem lehet az utcánkban parkolni...

MEGOLDÁS



– Az én reumás lábaimmal már nem bírom a lépcsőket!

A MENŐ

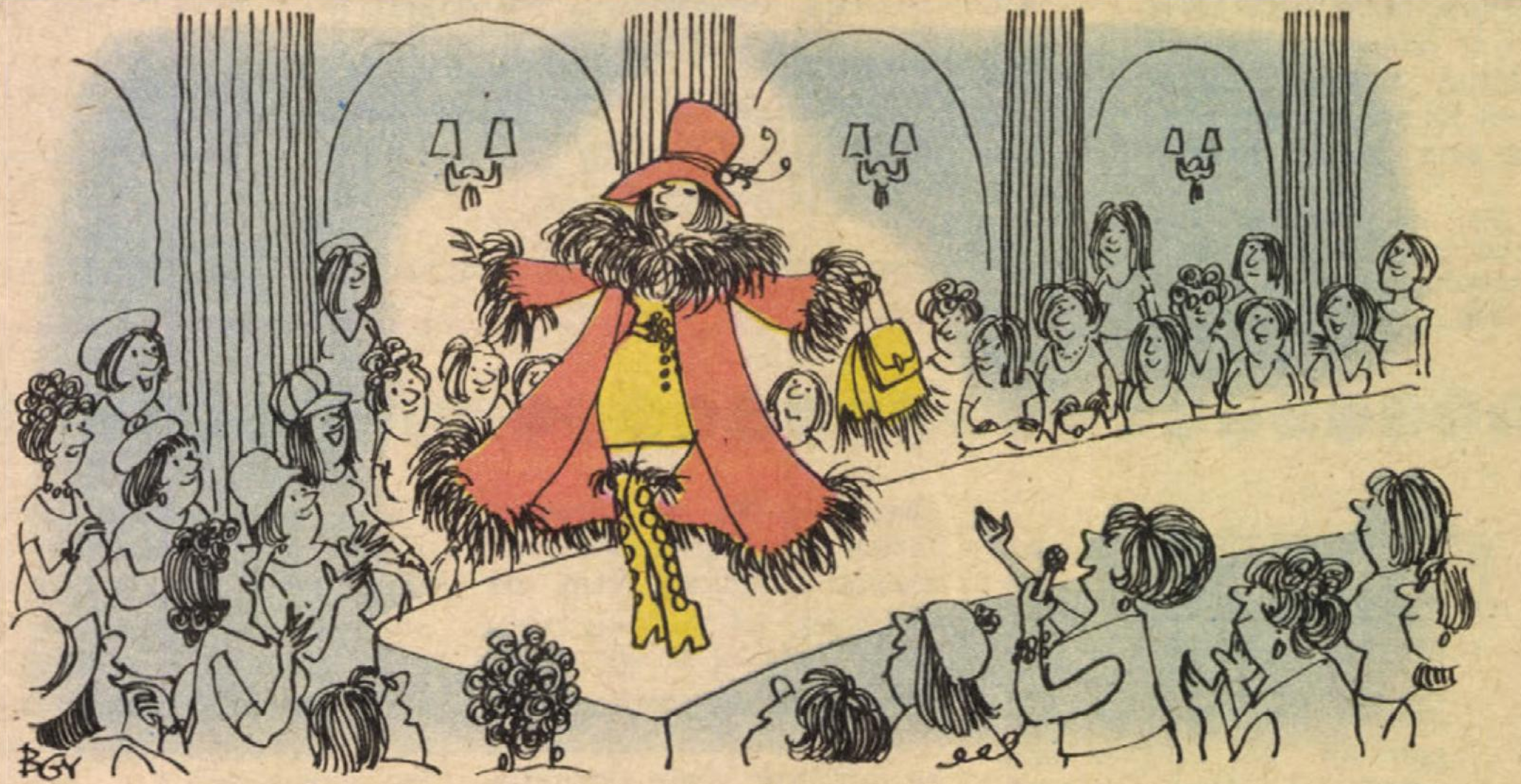


– Tele kérem...!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Ez a kopaszság elleni szer valóságos csodát művel. Ettől még a biliárdgolyón is kinő a haj!
— Elhiszem. Node nem zavarja ez a játékot?





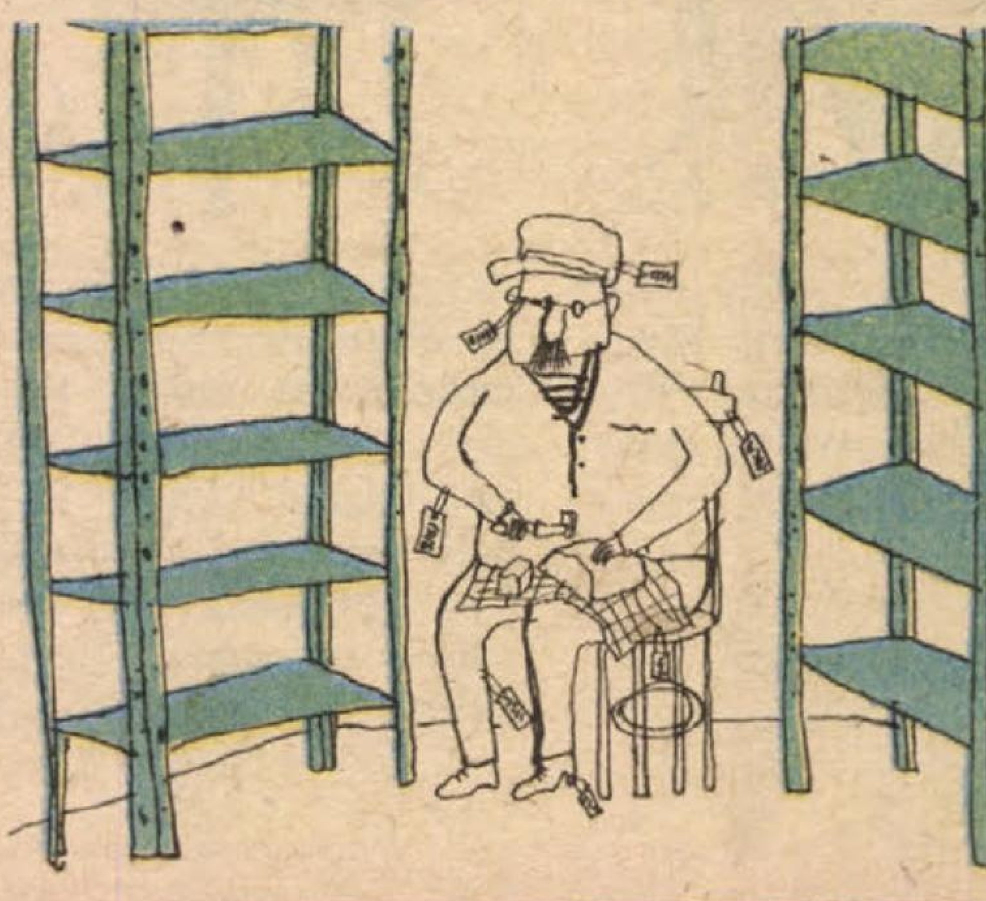
DIVATBEMUTATÓ

– Ezt a szép délelőtti komplét délutános műszakban dolgozó nőknek ajánljuk.

KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR
L

Lehoczki István rajzai

LELTÁR



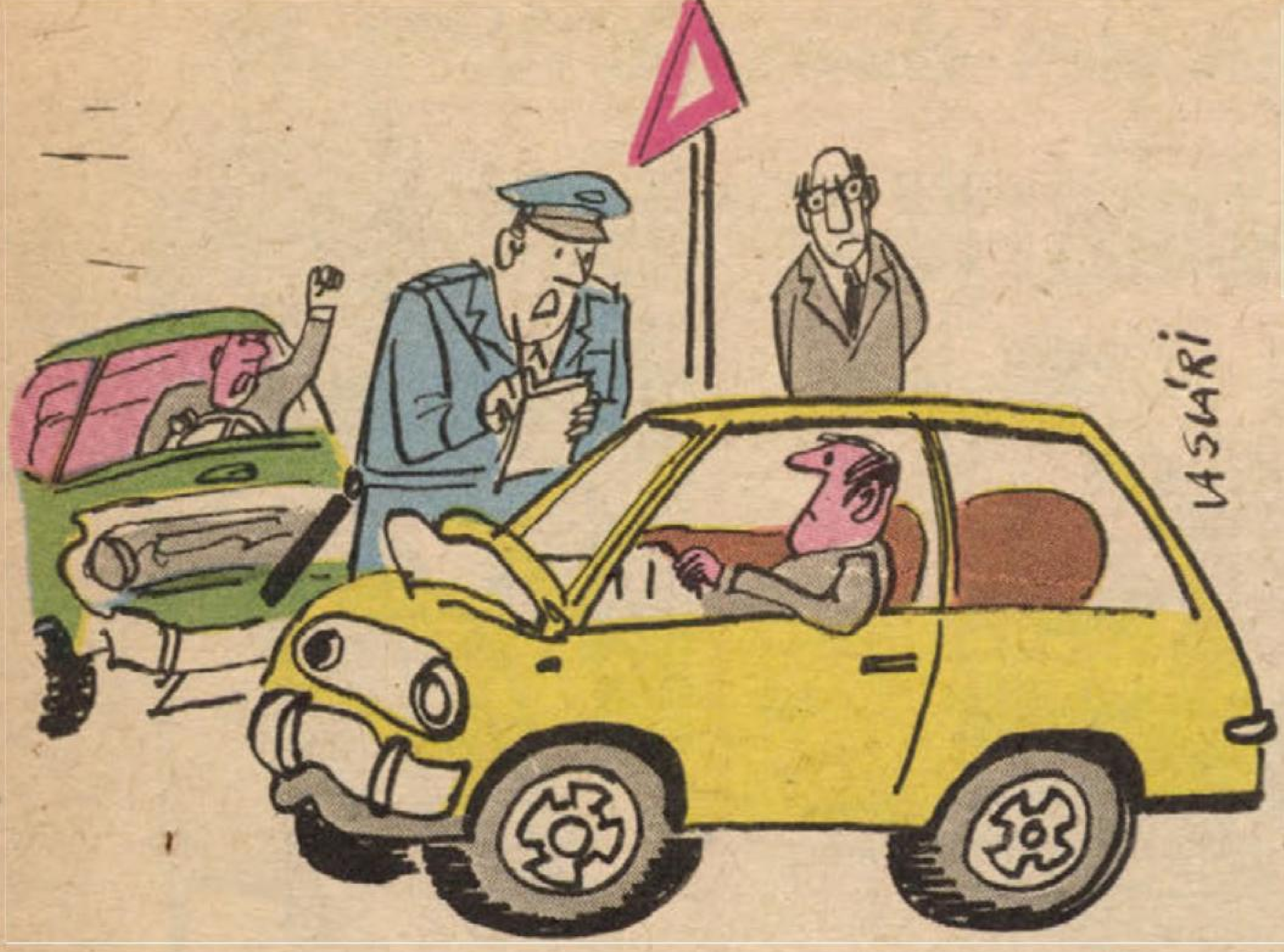
LOMB



LÁMPA

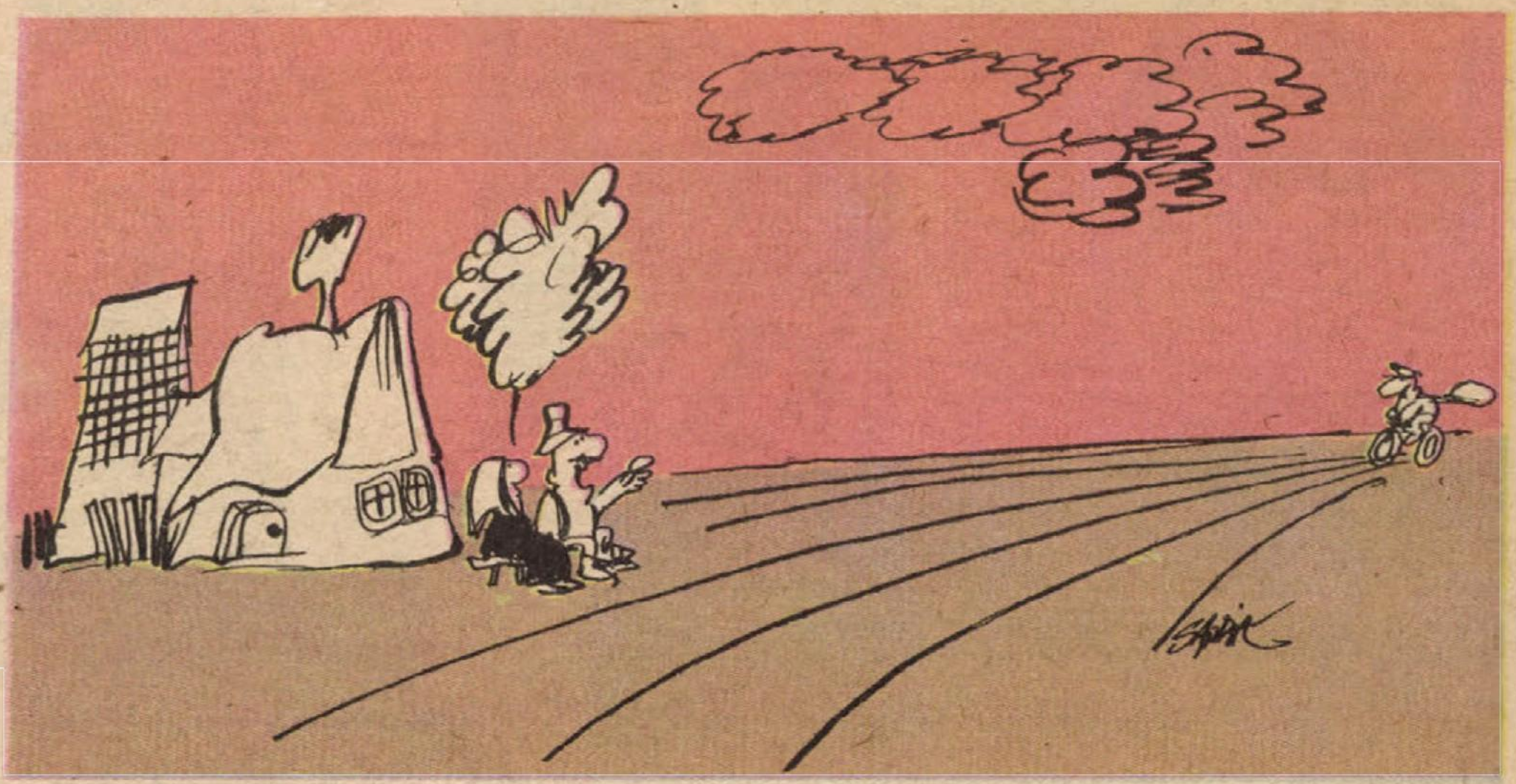


AZ ÚJ KRESZ MEGJELENÉSE ELŐTT



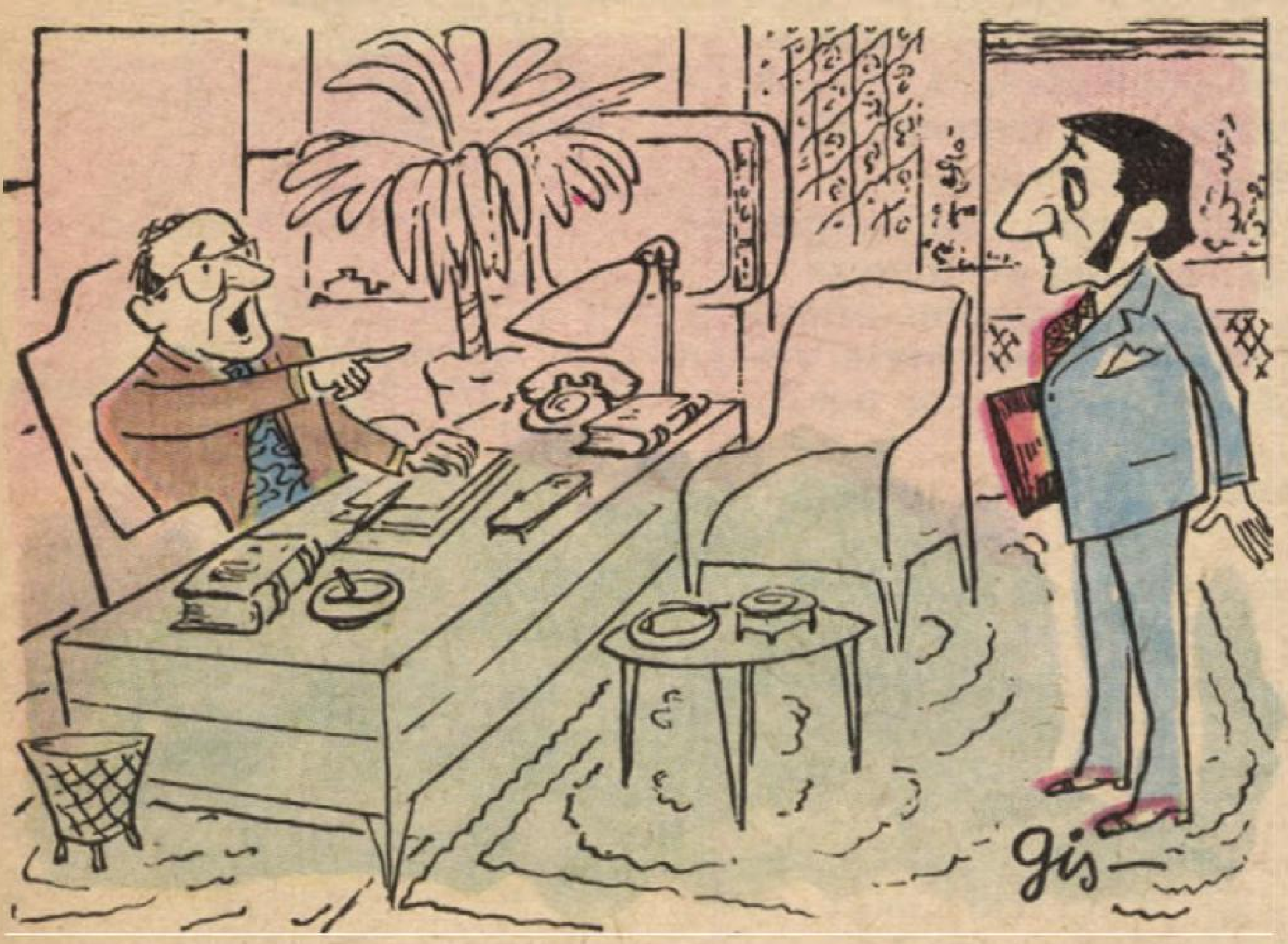
–Nem ártana, ha legalább a régit tudná!

MAGÁNY



– Végre megkaptuk a levelet, amit mi írtunk magunknak, a gyerekek nevében...

JÁTÉKOS FŐNÖK



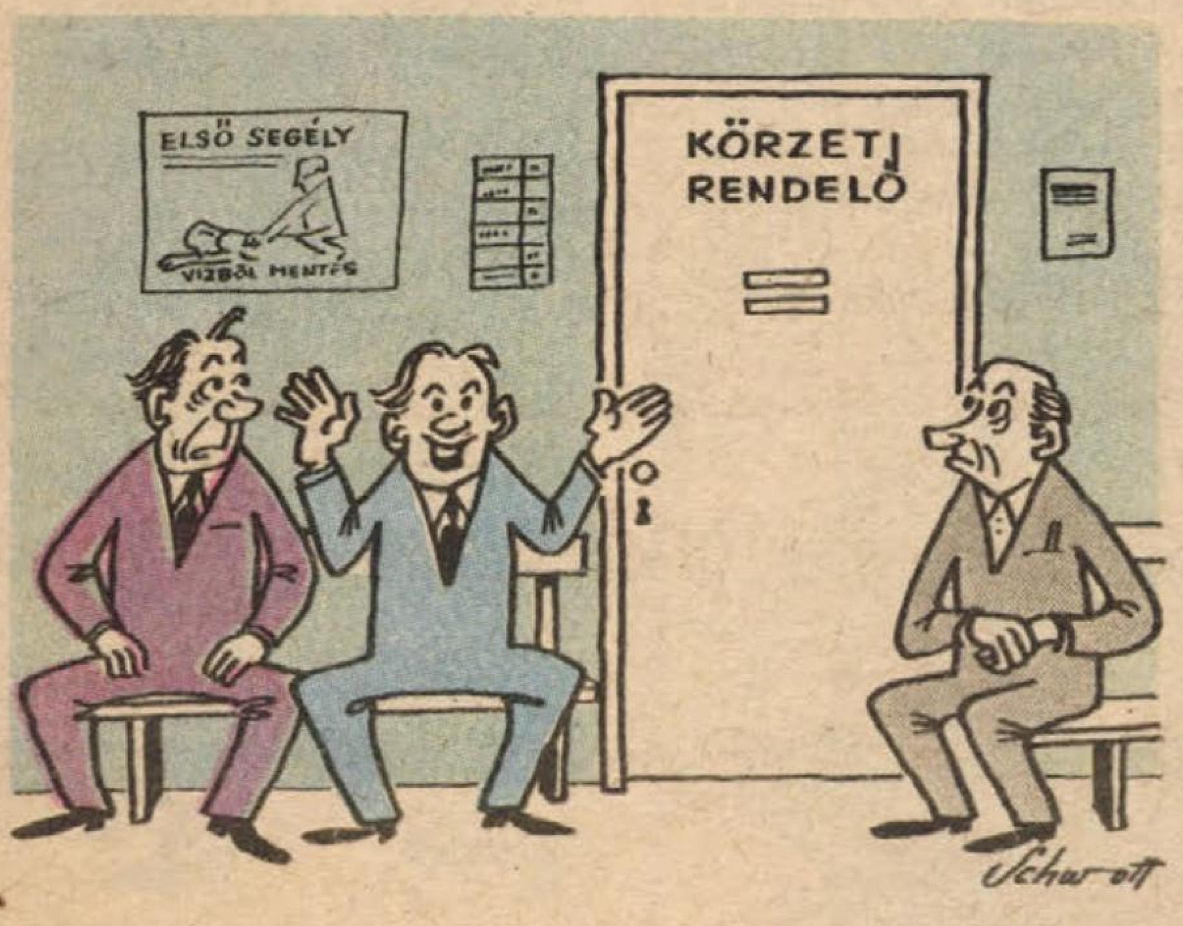
– Ha így folytatja kartársam, hamarosan repülni fog.
– Én?
– Igen! Külföldi kiküldetésre...

AZ SZTK-BAN

Schwott Lajos rajzai



– Hurrá! A doki felvett betegállományba!



– Az semmi! Hallgassa meg, az én epeműtétemet...

AHHOZ KÉPEST...

Boldog vagyok. Nem nagyon vagyok boldog, csak ahhoz képest, de ahhoz képest nagyon boldog vagyok. Én nem tudok olyan boldogtalan lenni, hogy ahhoz képest ne legyek boldog. Mert az én boldogságom titka a viszonyítás.

Például: Tegnap Bözsike csürdöngölőt járt a lába elé tett szívemen, heves szerelmi vallomásomon pedig szűnni nem akaróan kacagott. Más ilyen helyzetben boldogtalan, de én boldog voltam, mert arra gondoltam, hogy mi ez a kis kellemetlenség ahhoz képest, amit Sári művelt velem, aki még belém is rúgdalt, elvitte az utolsó kétforintosomat, és elhíresztelte rólam, hogy kanalakat lopok a bisztrókból. Nos, ehhez a Sárihoz képest ez a Bözsi valóságos tündér, eljárása pedig úgy viszonyul Sáriéhoz, mint egy gyerekzsúr a harmincéves háborúhoz. Ezzel a viszonyítással máris boldognak, szerencsésnek éreztem magam, sőt, hamarosan eljutottam a felismerésig: szerencsés fickó vagyok, hogy Bözsi belegázolt legszentebb érzéseimbe, mert szerencsétlenebb esetben igent is mondhatott volna.

Fáj a fejem! A homlokom satu, egy eszelős óriás szorítja, közben belül egy népi tánc csoport járja a pálpusztai toborzót. Már majdnem ott tartok, hogy elhágy az erőm, de hirtelen eszembe jut, hogy ez a fejfájás csak csiklandós bizsergés ahhoz képest, amit egy középkori eretnek érezhetett az inkvizitorok trükkös kínzószerszámai alatt. Micsoda idétlenség lenne, ha ez a kis fejfájás levenne a lábamról, ha emiatt elfeledném, hogy ahhoz képest, hogy középkori eretnek is lehetnék, rendkívül kényelmes állapot újkori szimpatizánsnak lenni.

Azt hiszem, érthető ezek után, hogy miért vagyok én állandóan boldog, gazdag, szép és fiatal.

De most igazán boldog vagyok. Nem ahhoz képest vagyok boldog, hanem boldog vagyok, csupa nagybetűvel, viszonyítás nélkül.

Megtaláltam az igazit! Nem akarom leírni szépségét: hozzá képest a Lollobrigida kiszikkadt vénkisasszony. Súlyosbító körülmény, hogy a lány emellett nagyon okos, művelt és jólelkű. És ami a legfontosabb: szeret. Azt mondja, hogy szép vagyok, üde és kellemetes. Azt mondja, hogy boldog mellettem, meg egyebeket is mond, de ez igazán a mi belügyünk.

Szóval boldog vagyok...



Bár vannak kételyeim. Néha úgy érzem, hogy amikor érdemeimet sorolja, mintha túlzásokba esne. Olyan kétségbeesetten bizonyítja, hogy boldog mellettem, mintha önmagát akarná meggyőzni... Na persze, ez a kis kétkedés nem felhőzi boldogságomat, mert mi ez a futó bizonytalanság ahhoz képest, amikor Zsuzsanna kiürítette a teljes lakást, elvitte az összes holmimat és csak egy kis papírt hagyott az asztal egykori helyén a következő szöveggel: „Még nem vagyok biztos az érzelmeimben, ha döntöttem, jelentkezem." Ennek tíz éve.

De azért megkérdeztem a drágát, az igazit:

— Valóban szeretsz? Valóban szépnek látsz? Valóban boldog vagy?...

— Igen — felelte gondolkozás nélkül, szokása szerint.

— De hiszen én nem is vagyok szép és félő, hogy képtelen vagyok maradéktalanul boldoggá tenni téged.

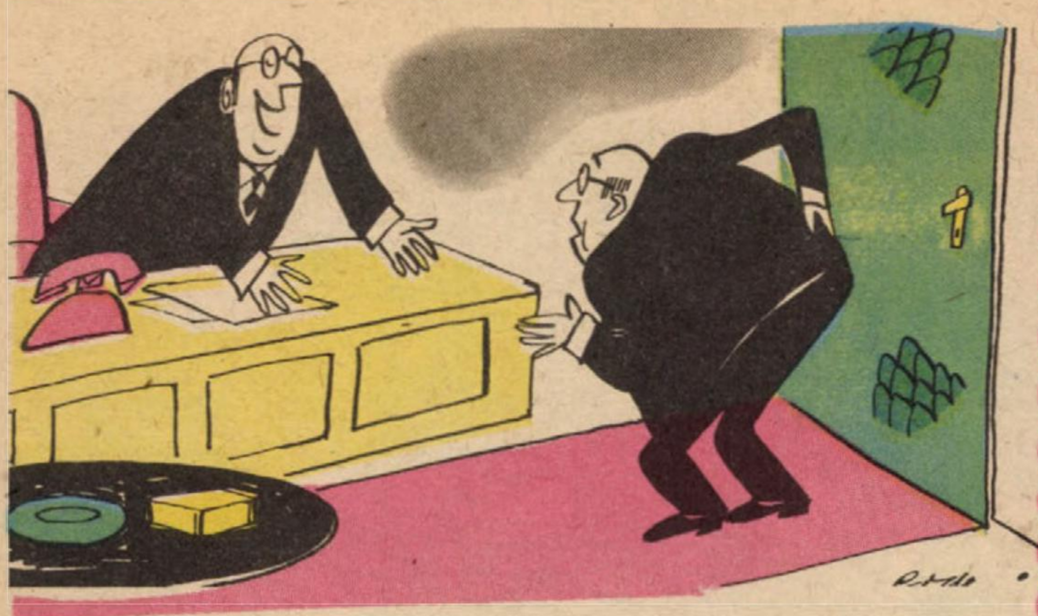
— Nézd, kicsi csacsim — mondta, mert nagyrabecsült. A te érdemeid nem légüres térben mozognak, hanem valamihez viszonyíthatók. Előtted halálosan és örökké szerettem egy férfit. Ez a bitang minden este megvert, eladogatta a ruháimat. Emellett részeges volt, és rendkívül rút. Néha hetekig nem láttam, de vártam rá. Meg is jött. Felcsörgetett a kaputelefonon, és örömmel rohantam elé a lépcsőházba, ő ott helyben felpofozott, és dolgavégezetten visszafordult. Hát ehhez az undorító tekergőhöz képest, te egy aranyos, bájos, jellemes és kitűnő férfiú vagy. Melletted ugyan unatkozom, de ahhoz képest, hogy vele egy nyugodt pillanatom sem volt, ez maga a menyország...

Megfordult velem a világ. Összedőlt egy álom, maga alá temette reményeimet.

— Te buta liba! Te... — Itt mindenfélét mondtam, és még ma is mondanám, de az imádott tündér fejbevágott egy bronzszoborral. Egy kicsit elájultam, és nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedtem, de az ütés egy lórúgáshoz képest enyhe simogatás volt.

Ősz Ferenc

FÉLREÉRTETT HELYZET



– De kedves Kovács, egyenesedjen már ki!
– Lehetetlen, igazgató úr, lumbágó!

HÍZELGŐ ÜGYFÉL



– És kegyeden száz méterről látszik, hogy jobbérzésű ügyintéző, és ez oly ritka manapság.

BENTÉNÉ SÓGORAI

Sok kívánatos nő van a világon. Kicsiny kecsesek és gömbölyű karúak, természetes szőkék és izgató vörös hajtornyot viselők, csupa-huncut-mosolyúak és ábrándos szeműek. Emberek vagyunk, megértjük hát, ha ezeknek egy icipici előnyük van a munkahelyükön, különösen ha a derekuk is keskeny; olyankor az előnyök lehetnek tágabbak. Ha meg még kedvesek is, jómodorúak, nevetősek, értelmesek, hát akkor bizony támogatásban sincs hiány.

Benténé azonban nem volt sem ilyen, sem olyan. Benténé, mi tagadás csúnya volt, olyan dragonyos tipus, rengő léptekkel és rezzenetlen orrcimpákkal. És önök mégsem fognak csodálkozni, hogy Benténé a lehető legnagyobb előnyöket élvezte. Életrajzába ugyanis már felvételekor belekevert, szépen, finoman egy sógort. Nem, nem a vállalat felsőbb főnökét, hanem ennek a felsőbb főnöknek a felsőbb főnökét, ami tudvalevően a lehető legjobb, mert ha az első fokon felsőbb főnök így meg úgy keresztül akarna húzni valamilyen számítást, akkor a másodfokon felsőbb főnök útján keresztül lehetne húzni a ő számítását. Ez csak világos.

Így hát Benténé rohamléptekkel vett be egy csoportfőnöki beosztást, ahol azonban nem sok vizet zavart, mert mellékállást is engedélyezett neki a főnök. Annál is inkább, mert ő szerezte, hogy elégedett legyen a sógor sógornője. És mégcsak azt sem lehet mondani, hogy a vállalat nem járt volna jól. Csak időnként diszkréten el kellett mondani az elsőfokon felsőbb főnöknek, hogy ez éppen a Benténé előterjesztése, tudja, azé a Benténé, aki ugyebár...

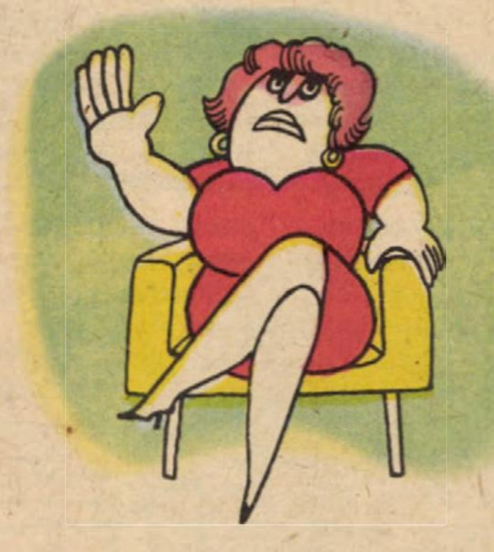
Így mentek a dolgok, csendes de kölcsönös elégedettséggel, mígnem egyszer a felsőbb főnök megmakacsolta magát, hogy nahát ezt pedig ő nem engedélyezheti, tessék csak bizalommal feljebb fordulni, az ő felsőbb főnökéhez, annak a hatásköre. A sógornak.

Ekkor a vállalat igazgatója behívta magához Benténét, aki döngő léptekkel meg is érkezett. Mikor hellyel kínálták, belevetette magát a fotelbe és várt rezzenetlen orrcimpákkal.

Nem volt lenyűgöző látvány, de az igazgató úgy nézett rá, mint egy Madonnára. Csodatevést váró áhitattal. És szép kerek mondatokban előadta az ügyet, kérvén, szóljon pár jó szót a sógornál a jó ügy érdekében. Mire Benténé így válaszolt:

— Nem! Én nem keverem össze a magánviszonyokat a hivatali ügyintézéssel.

Így, kereken.



Az igazgató nem ezt a csodát várta és már-már felfortyanni készült, amikor gyors felfogóképessége meghúzta a vészféket. Hiszen a dolog világos. A nő használni nem akar, de ártani tud. A sógornál nincs protekció, de bepanaszolni lehet. Nincs ígéret, de van fenyegetés. Így hát nyájas vigyorral azt mondta Benténének, hogy tulajdonképpen nem is úgy gondolta és semmi baj. A dolog azonban nagyon kínos volt. Hogyan áll mármost ő a legfőbb főnök elé, megmagyarázni, hogy nem ment a dolog? Végülis azt sütötte ki, hogy telefonál neki, bocsánat, tévedett, nem is kell neki az engedélyezés, mert a terv hibás volt, kiderült idejében.

Ettől kezdve Benténét csodálta, ámde nem szerette, mint Petőfi a hegyeket.

— Jellem ez a nő — mondogatta a vállalat többi vezetőinek és azok is azt mondogatták. Közben arra gondolt, hogy de jó lenne kirúgni, és azok is azt gondolták. A dolgok azonban maradtak a régiben, mígnem újabb fordulat történt.

A sógort leváltották. Nagyon leváltották, még érdemei elismerése is elmaradt. Az igazgató tüstént érezte a káröröm gyönyörét, összehívta vezető munkatársait és mondta nekik, hogy:

— Ezt a Benténét pedig ideje kivágni.

Azok egyetértettek, csak azt sajnálták, hogy nem lehetnek jelen a megsemmisítő közgyűlés alkalmával.

— Tudjátok mit, — mondta az igazgató — magnóra veszem a beszélgetést.

A magnó rejtve járt, Benténé begaloppozott, kérés nélkül leült és kérdezte, mi újság.

— Hogy van a kedves sógora? — kérdezte kajánul az igazgató.

— Köszönöm, jól — válaszolta Benténé.

— Ugye elvei tiltják, hogy közbejárjon nála?

— Elveim tiltják, igen.

— Érdekes, én azt hallottam, hogy a sógort leváltották.

— Ellenkezőleg, kinevezték.

— Nem, téved, leváltották, biztosan tudom.

— Ja, maga arról a sógoromról beszél, akivel haragban voltam? Őt leváltották, az utóda az a sógorom, akivel összejárunk. Nem tudta?

— Ő is... ő is a sógora? — nyögte ki szegény igazgató.

— Igen, nagy a család — válaszolta Benténé — Dehát miért hívatott tulajdonképpen?

— Ó semmi, semmi, csak azt akartam kérdezni, hogy mit szólna egy kis prémiumhoz?

Benténé elfogadta a prémiumot, az igazgató pedig szétmarcangolta a magnótekercset és elátkozta a nagy családokat, amelyeknek több sógorra is telik.

Pedig nem az volt a baj, hanem az, hogy Benténé nem írta be az életrajzába, hogy elvei vannak. Ilyen elvei!

Gombó Pál

HONFOGLALÁS



– A sámán nem helyesli a letelepedést, valamiféle urbanizációs ártalmakat emleget...

Megkérdeztük rajzolóinkat:

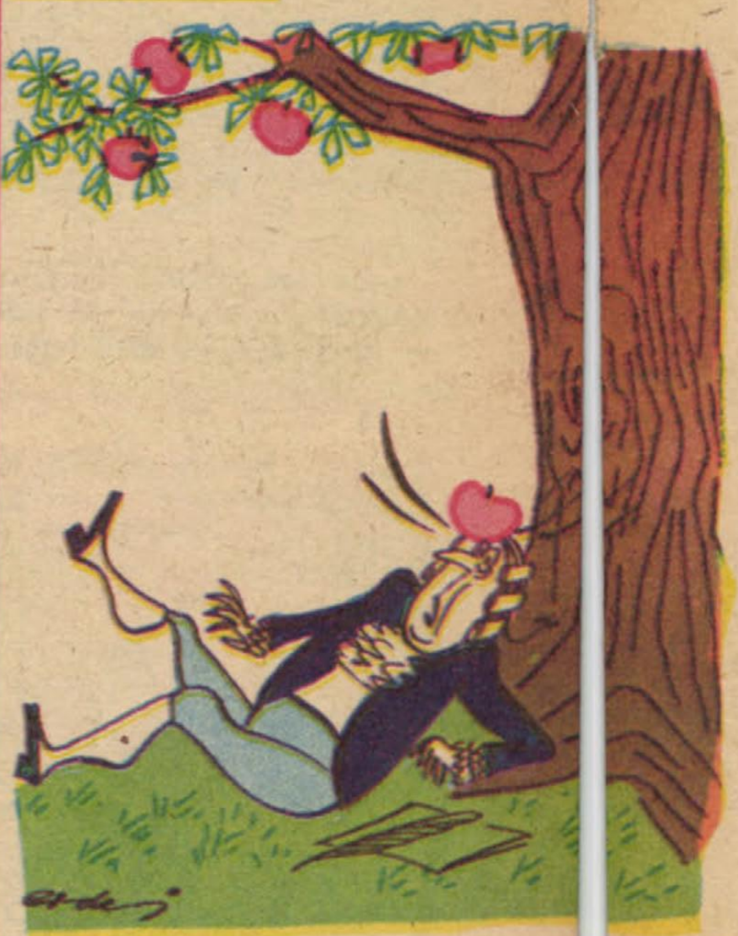
KIT TARTANAK A VILÁG LEGOKOSABB EMBERÉNEK?

Várnai György:



– Peer Gynt-öt, mert nem hamarkodta el házasságát Solvejggel.

Erdei Sándor:



– Newtont, mert ő fedezte fel: ha az alma beérik, leesik magától is.

Endrődi István:



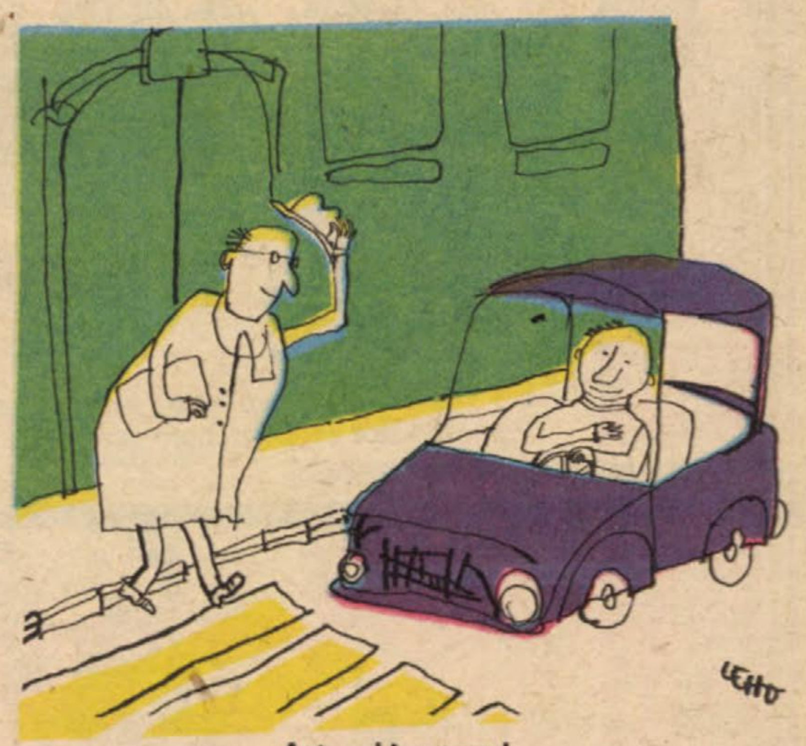
– Aki mindig el tudja hitetni a főnökével, hogy ő okosabb beosztottjánál.

Sajdik Ferenc:



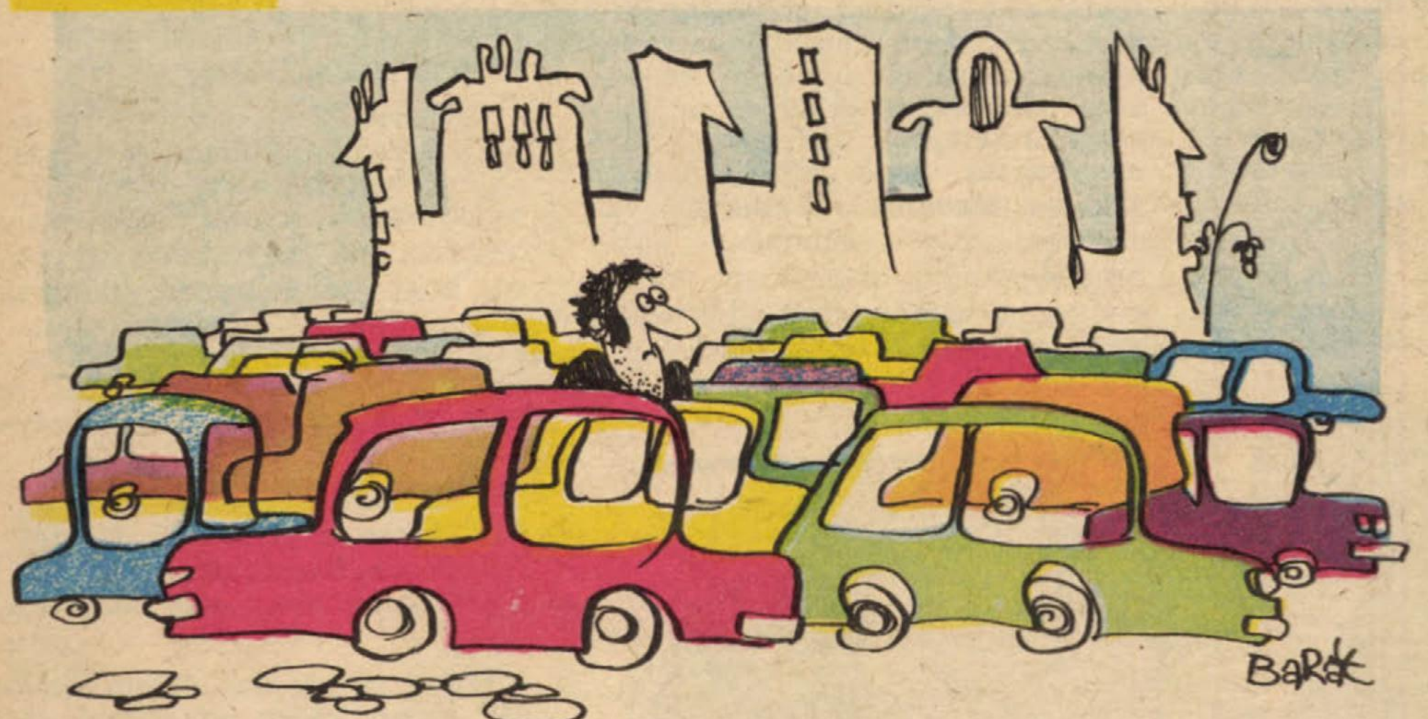
– Karinthy Frigyest, mert ő meg tudta magyarázni a bizonyítványát.

Lehoczki István:



– Azt, aki enged...

Barát József:



– Kovács Benőt. Nem vesz autót.

Hegedűs István:



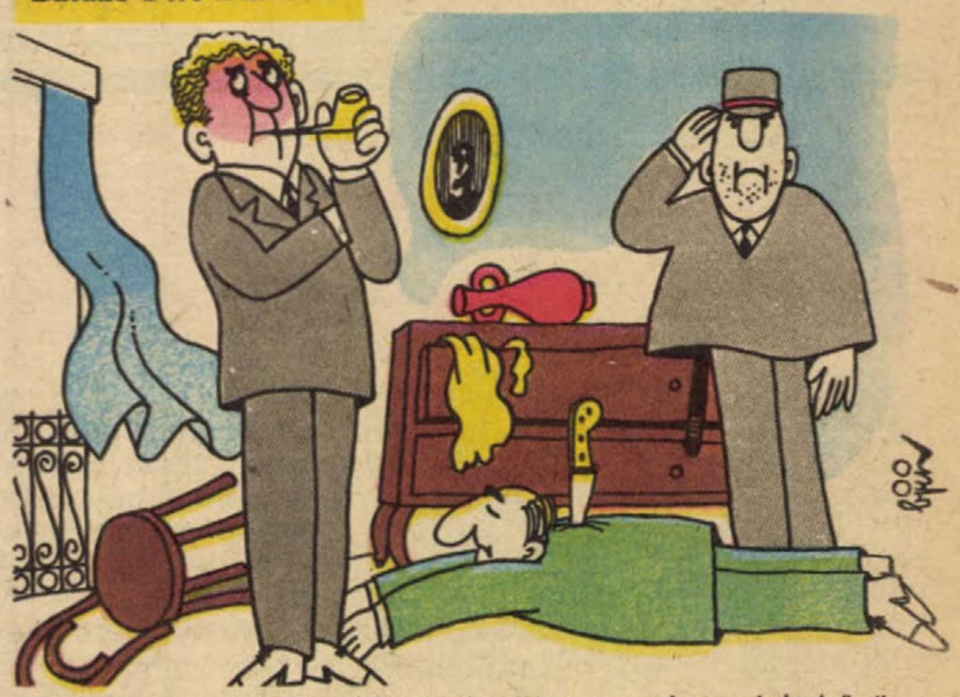
– Azt, aki a lottót, vagyis a befektetés nélküli pénzszerzést kitalálta.

Vasvári Anna:



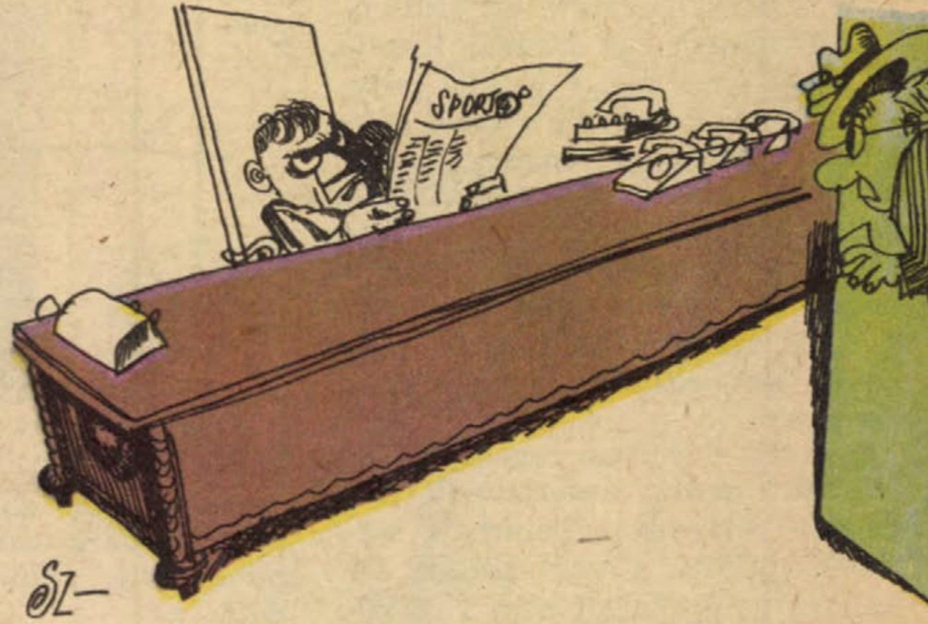
– Név szerint nem ismerem, de biztos, hogy nő...

Balázs-Piri Balázs:



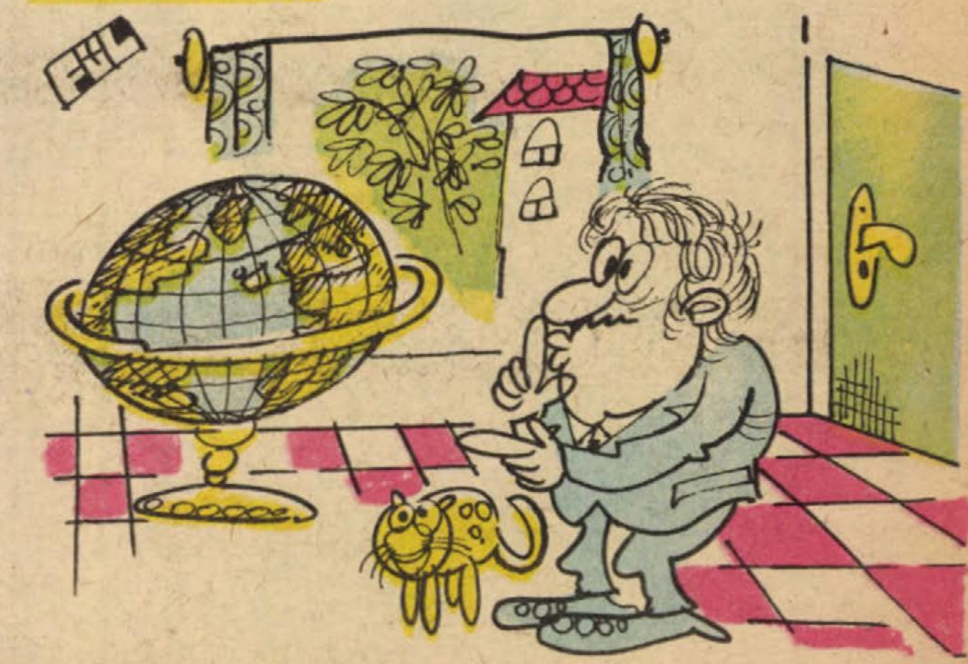
– Maigret felügyelőt, mert nincs az a bonyolult bűnügy, amit ötven perc alatt meg ne oldana...

Szűr-Szabó József:



– A hivatalnokot, mert akinek az isten hivatalt adott, észt is adott hozzá!

Fülöp György:

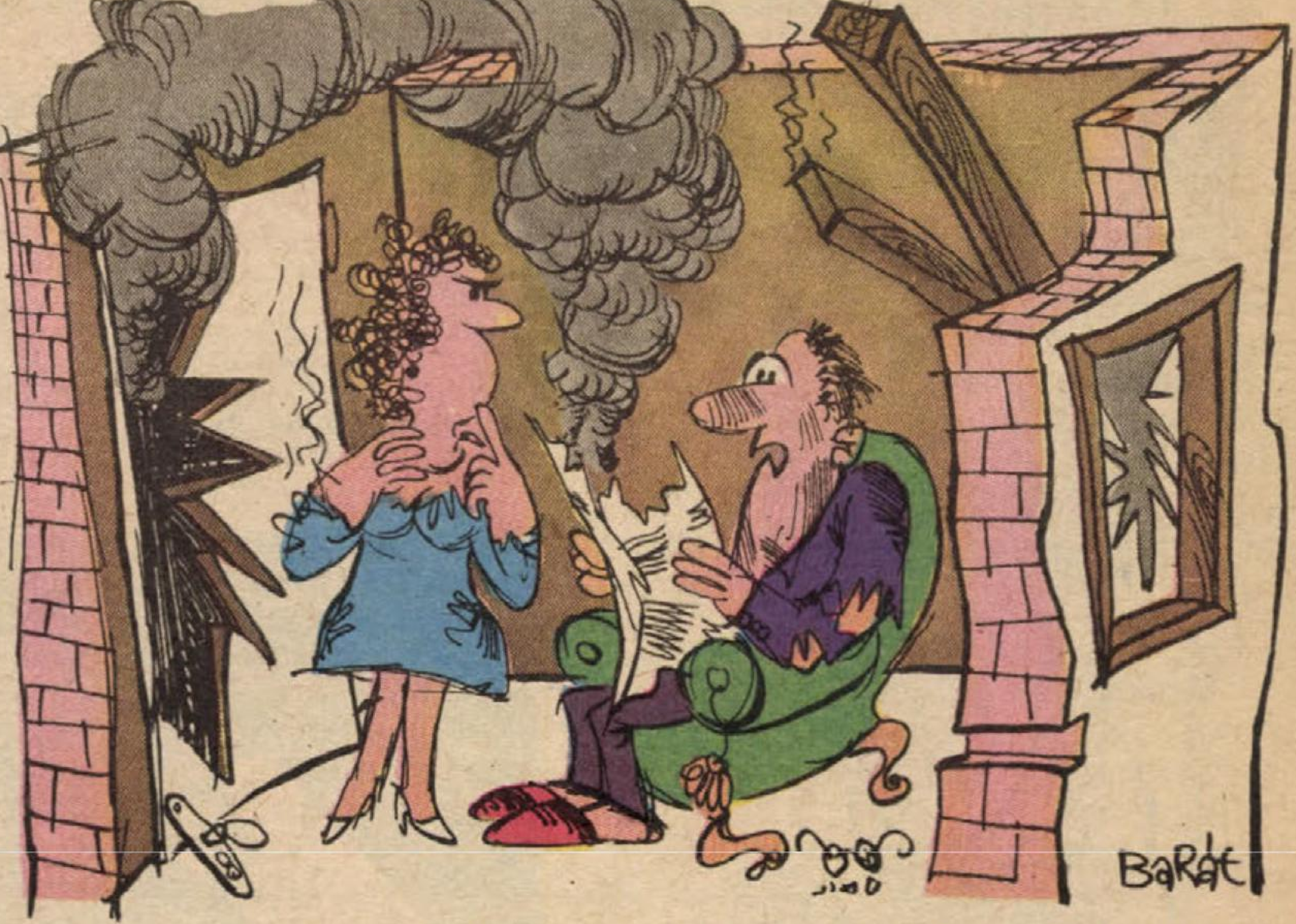


– Nem árulhatom el, mert a többiek megsértődnek.

FIZETÉSNAP ELŐTT



TANUL A GYEREK



– Az rendben van, hogy pirotechnikusnak adtuk, de arról, hogy házifeladatot is kap, nem volt szó...

A POÉZIS GYAKORLATIAS HATALMA

Pompás ötlettel találkoztam a minap! Az utcán, ahol elhaladtam, hűtőszekrény nagyságú, zsineggel jól összekötözött hulladékpapír tömb állt egy kapu elé kitéve. A papírköteg tetején, jól látható helyen, egy kartonlapot helyezett el valaki, melyen az alábbi vers volt olvasható:

„Itt van ez a bála papír!
Vidd el a MÉH-be, —
Pénzt kapsz érte!"

Egy percig sem volt kétséges előttem, hogy a nagy papírbálát nem a MÉH helyezte el, reklámcélból, hanem egy házbeli tehette ki azt a kapu elé, a verssel pedig arra akarta buzdítani a kapu előtt elhaladókat, hogy anyagi haszon ellenében vigyék el a papírtömböt onnan. A vers egyben írásos igazolást is nyújtott arról, hogy a papír nem lopott holmi, és annak a jogos tulajdonába jut, aki hajlandó lesz elsőként elhurcolni a kapu elől.

Egészen el voltam ragadtatva az ötlettől, mert megértettem, mi minden rejtőzhet a papírbála története mögött: a vers költője felesleges göngyölegeit nem volt képes elhelyezni a háziszemétre rendszeresített kukákban; a kukán kívül más lehetőség nem nyílt a rengeteg hulladékpapír felszámolására; a költőnek ideje és ereje nem lévén a papírtorony eltávolítására, egyetlen reménye maradt: társadalmi segítséget kérni, lelkes, vérpezsdítő felhívással!

Nagy felfedezéseket néha jelentéktelennek látszó kis észrevétel sugall. Ez a kapu elé helyezett, verssel ellátott papírbála nagy perspektíváját ébresztette bennem a feladatokra szólító költészetnek, mindenfelé, ahol segítségre lenne szükség.



Az én lakóházamtól egy hajításnyira van például a járdán egy gödör. Negyven napja és negyven éjjele, hogy az a gödör ki van ásva, ismeretlen okból és anélkül, hogy munkások jelentek volna meg azóta is a gödör mellett. Minden bizonnyal segítségre van szükség! Egy költemény talán rendbehozná a dolgot, egy poéma, melyet a gödör előtt helyezhetnénk el és így szólna:

„Itt e gödör! Mivégett?
Óh ne kutassad okát:
Temesd be, s nem bicsaklik
Többé belé a bokád!"

A tőszomszédságunkban egy közhivatal is van, aki ismeri azt a hivatalt, előre retteg, ha dolga támad abban. Nyilvánvaló, hogy ott is segítségre lenne szükség! Az íróasztalokra elhelyezett vers talán megtenné a hatást:

„Itt az irat! Intézd végre:
Pénzt kapsz érte!"

Ha erre sem javul a munka, nyilvánvalóan társadalmi segítséghez kell fordulni. Mondjuk, az ügyintézőt a hivatal főnöke a kapu bejárata elé helyezheti, egy székre, hogy kényelmesen üldögéljen ott, a hivatal bejárata előtt. A zakójára — jól látható helyre, a főnök egy kartonlapot tűzne, melyen ez a költemény volna olvasható:

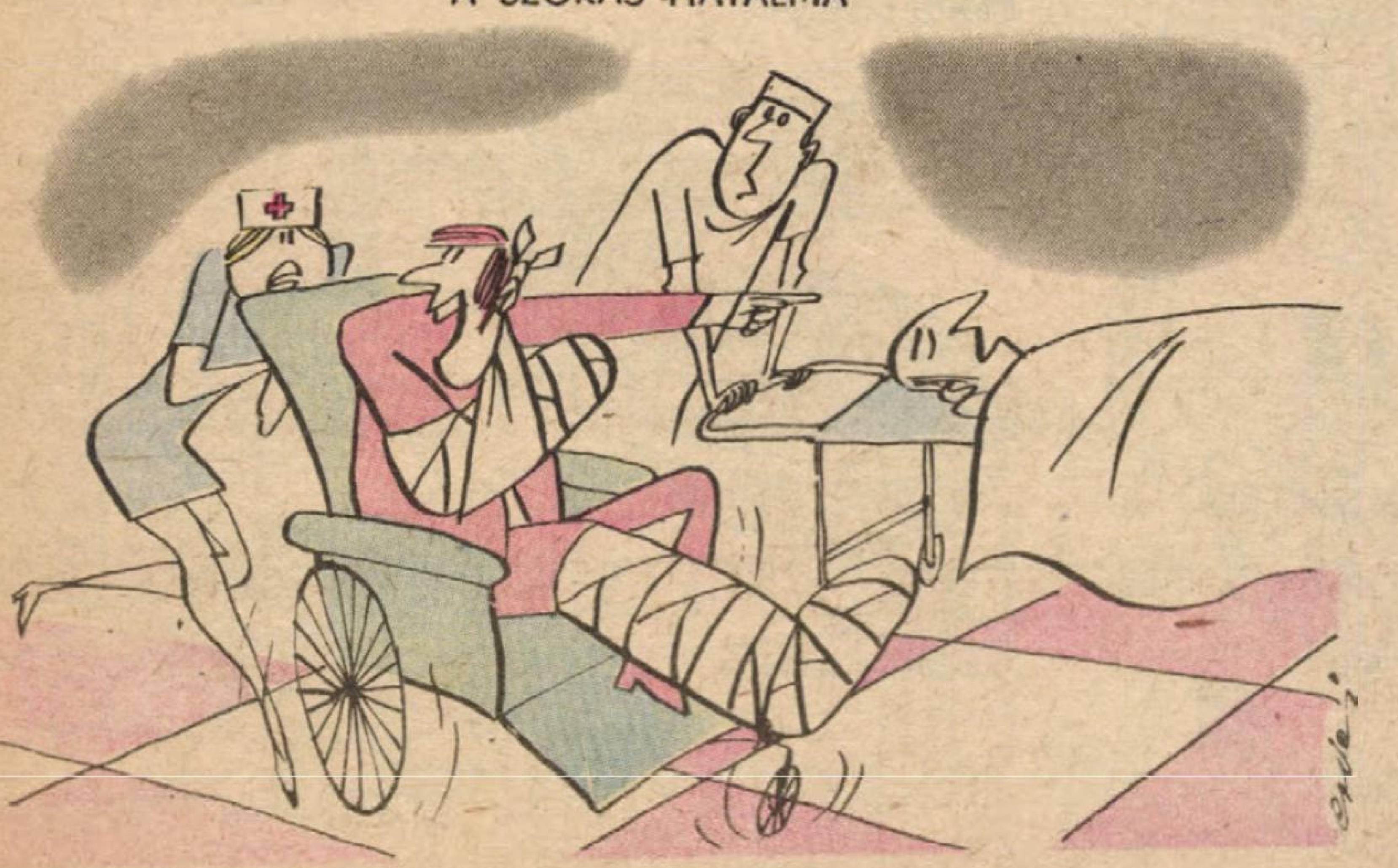
„Ez itt Kovács Balog!
Mellékelve a felmondó levele.
Irodák és Hivatalok:
Küszködjön most már valaki más vele!"

Ennyi példa, úgy vélem, elégséges ahhoz, hogy az olvasó megértse belőle elképzelésem célját és eldöntse magában, jónak tartja-e a javaslatomat, vagy bolondságnak. Ha az utóbbinak tartja, ez írásom mellé egy kartonlapot helyezek, ezzel a szöveggel:

„Ha Ön az ötletekre kényes —
Írjon valami mást, hisz' van keze!
Elő tollat, papírt, —
E munka nem munkaigényes!"

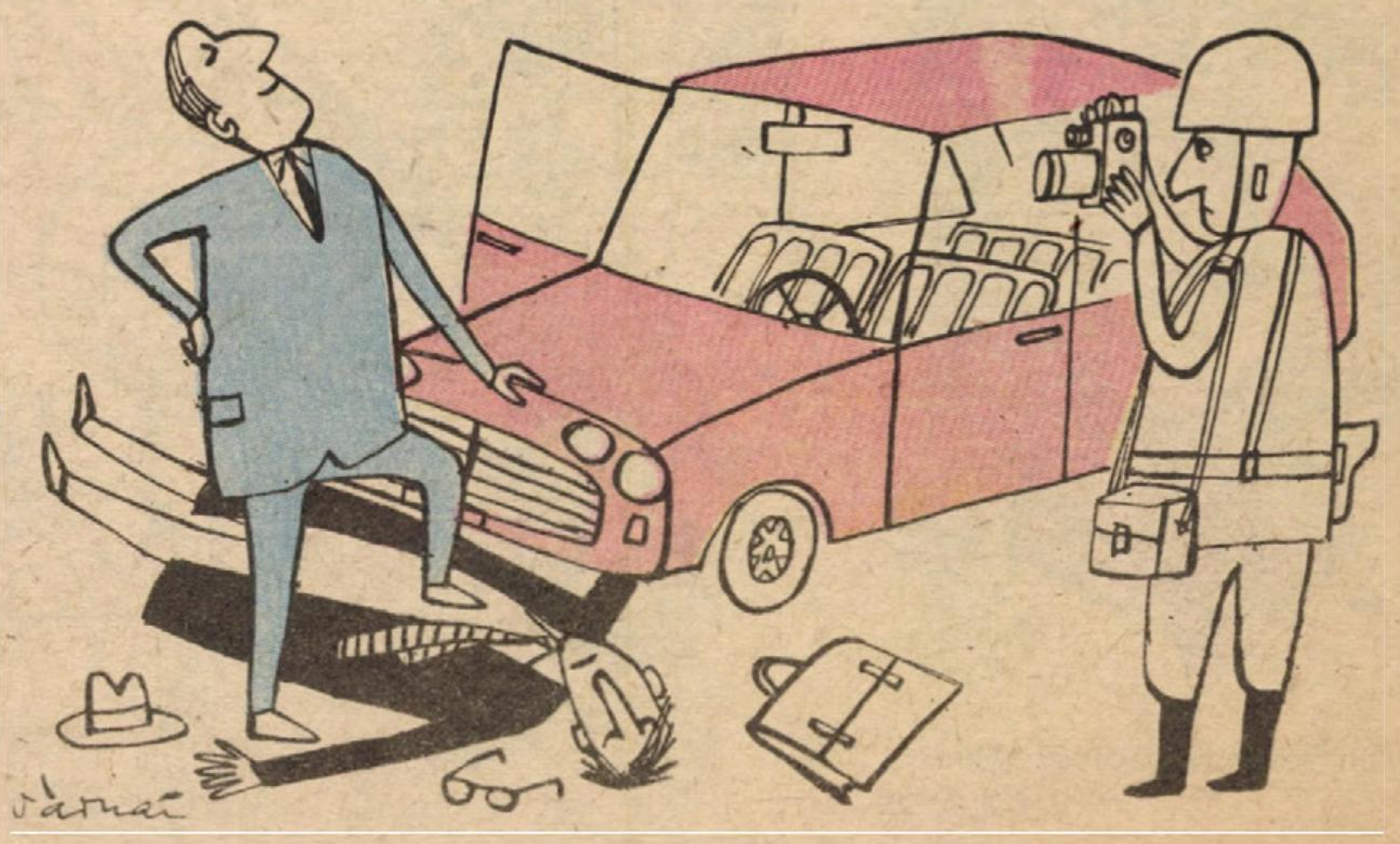
Somogyi Pál

A SZOKÁS HATALMA

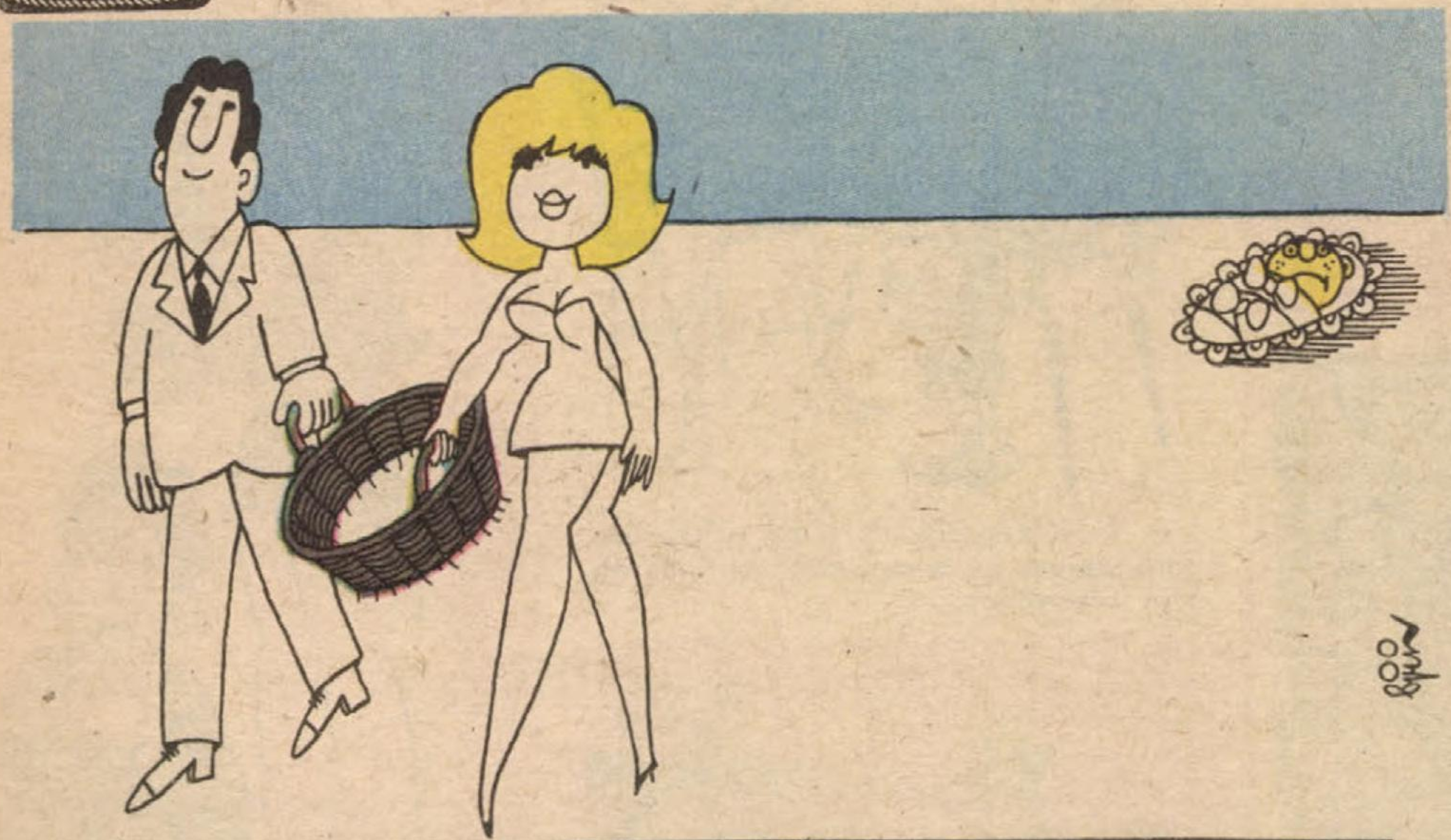


– Gázt, nővérke! Engem még nem előzött meg senki!

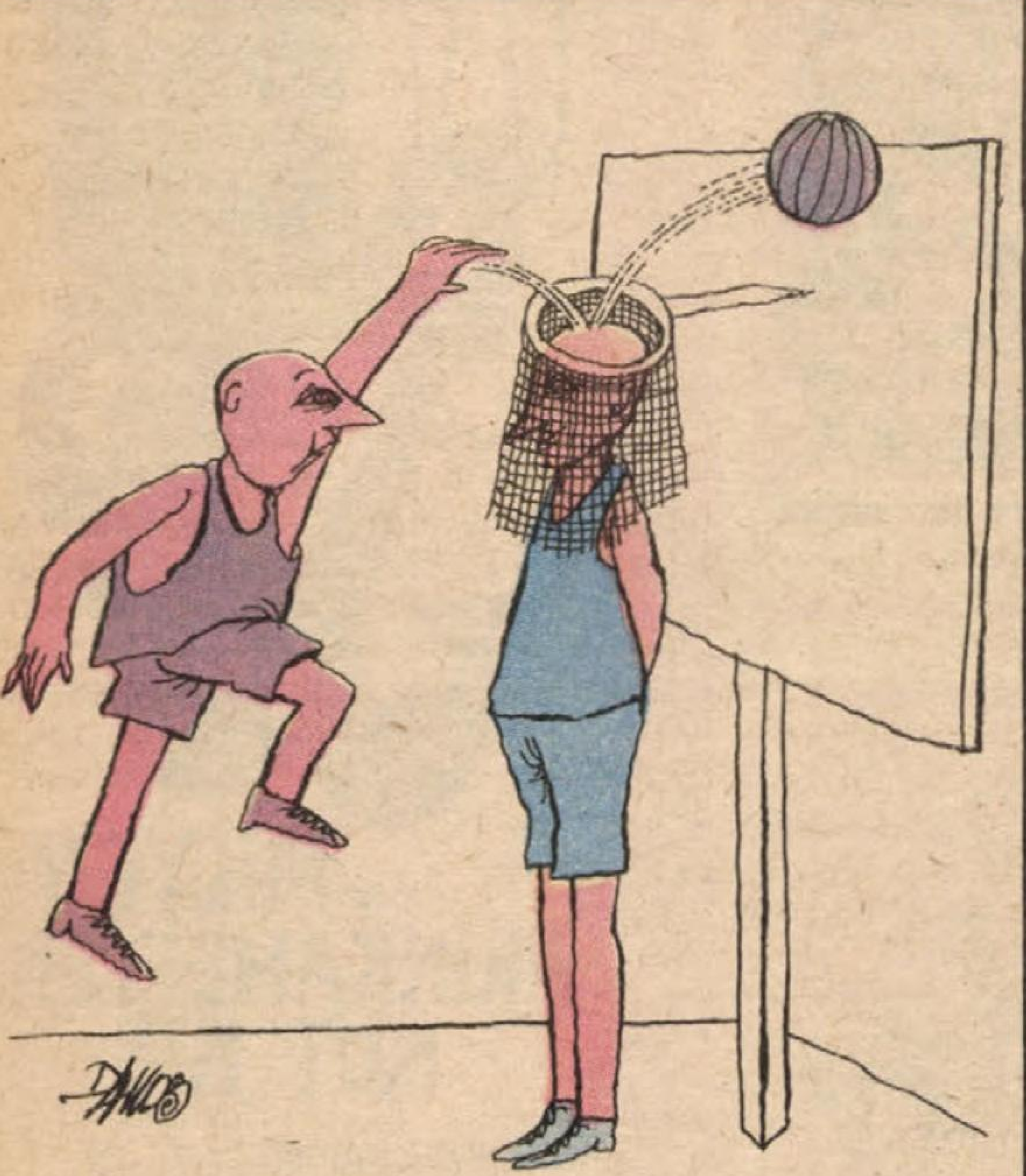
A ZSÁKMÁNY

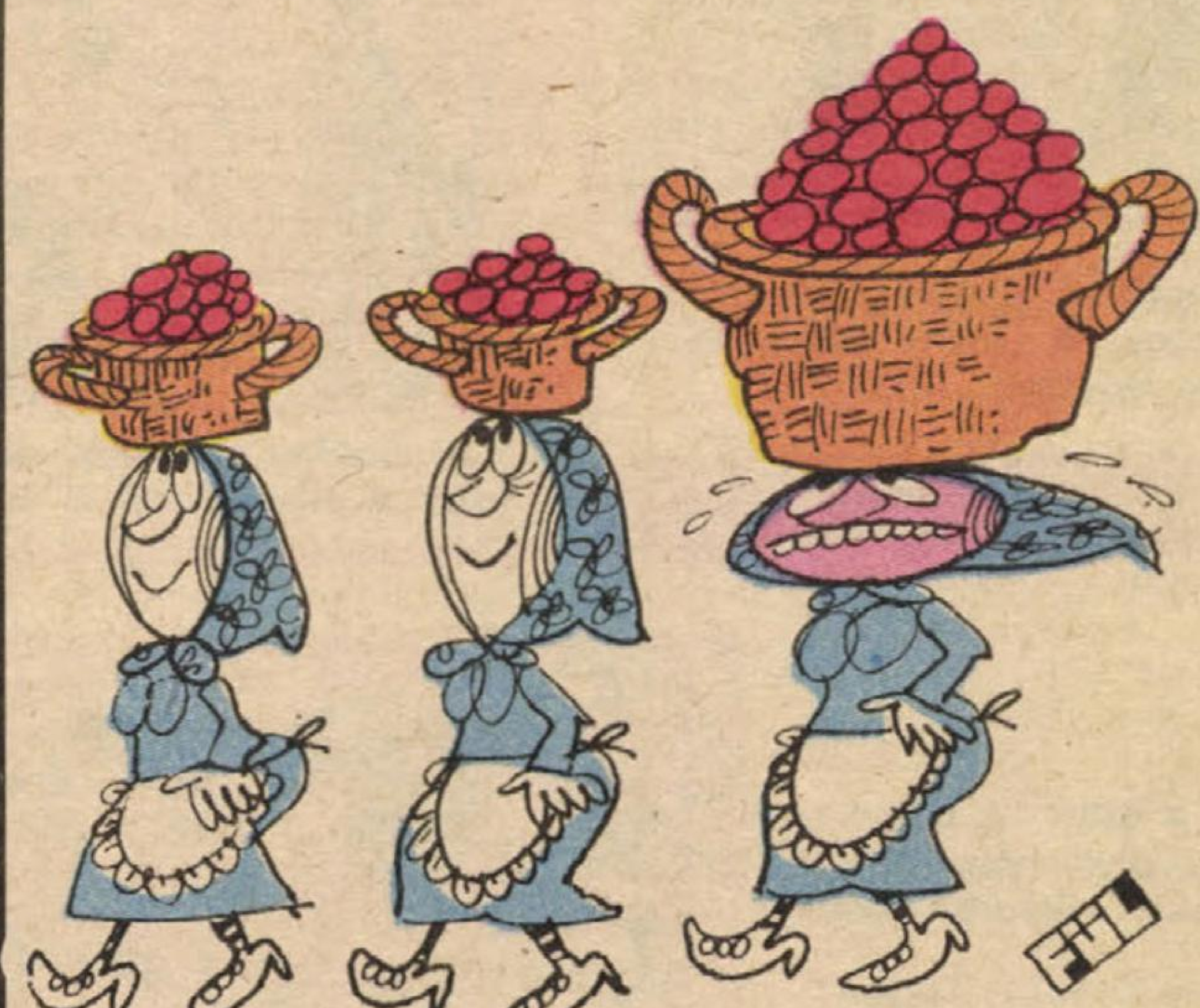


KOSÁR











BALÁZS-PIRI
VÁRNAI
DALLOS
FÜLÖP
SÁNDIK
HEGEDŰS
BRENNER





IMPORT HUMOR

SKÓT, DÁN, AMERIKAI LAPOKBÓL

SZÖKTETÉS

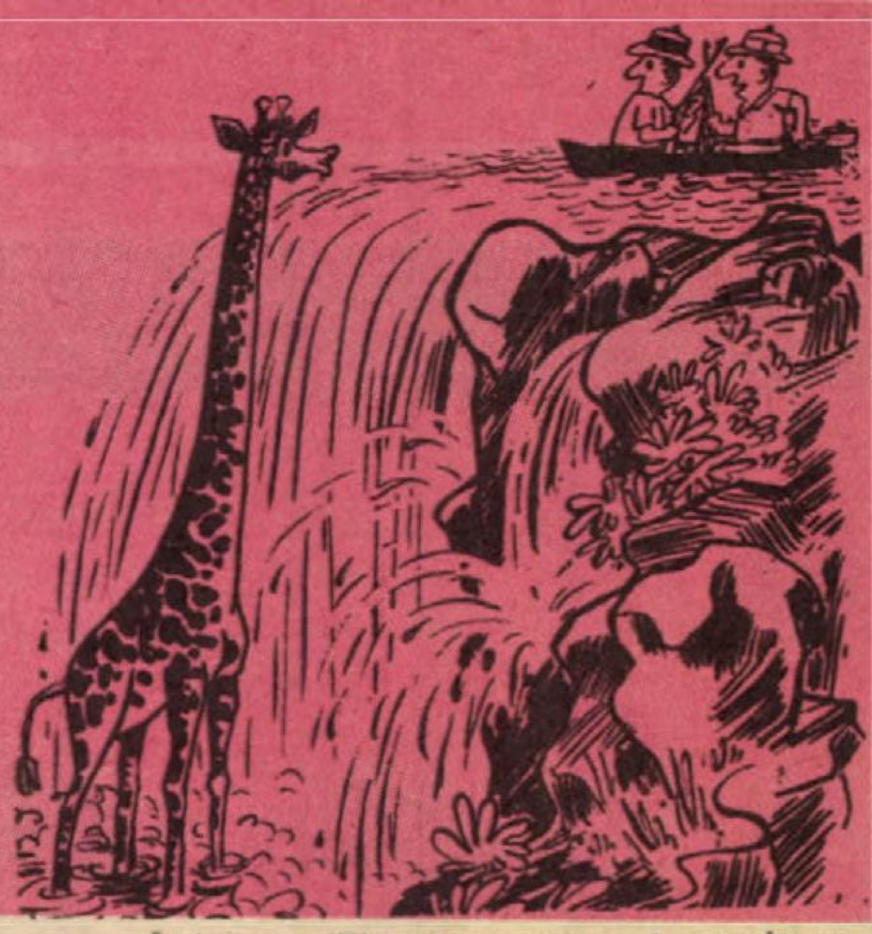




– A kutyafáját, egészen kiment a fejemből, hogy a múlt héten már megnősültem egyszer...

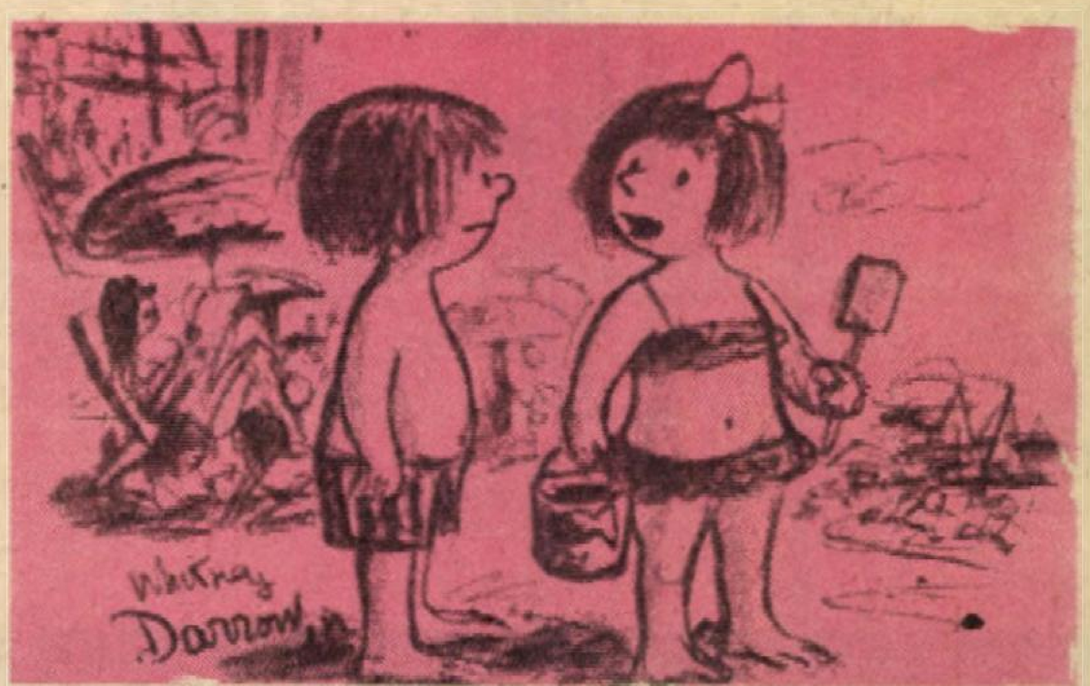


– Most képzelje el, hogy valódi betörő vagyok és önnek nincs betörés elleni biztosítása...



– Érdekes, Thomas, nem is tudtam, hogy a zsiráf úszni is tud...

– Te, ez a Kitty azt mondja, hogy a jövő hónapban, száz gyorson, világrekordot úszik...
– Az a vén satrafa? Hiszen már nyolcéves is elmúlt...



A BAROSS TÉRI ALULJÁRÓBAN



– Tessék mondani, milyen idő van odafent?

Színes vallomás

Kedélyem fekete, szomorú és lomha,
„Sötéten bólongat, mint eperfa lombja".
Senkinek sem volt még ennyi baja, gondja...

Máskor meg a kedvem, mondhatnám, hogy lila,
gond, meg búbánat, nem is tudom mi a'?
Persze ehhez kell még, egy egész kis pia...
Nem vagyok úgy igényes amúgy általában,
Csak egy székre vágyom, szíve páholyában.

Ilyenkor eremből kicsordul a vér is,
belemártom tollam, juszt is, csak azér' is.
Bizonyisten nem fáj, még csak nem is sirok,
de verset magának, a véremmel írok...

Utolsó strófa jön, kék tentával írva,
azért ne gondolja, hogy kékvérű írta,
csupán azért írtam kékkel kicsi kincsem,
mert még azt gondolná, hogy kék tintám nincsen...

(sóki)

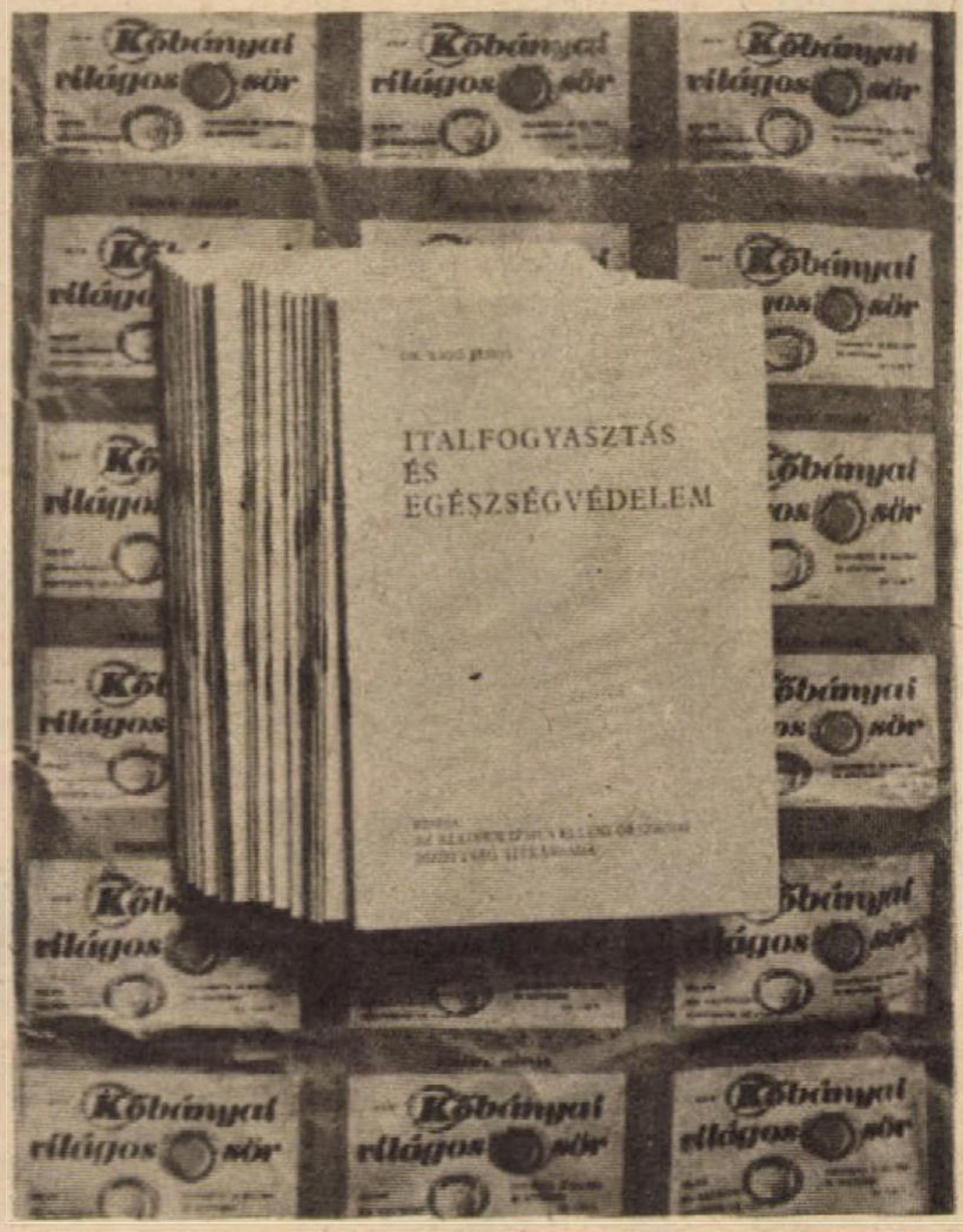




HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.



Kettős kötöttség. Az „Italfogyasztás és egészségvédelem" c. kötet söröscímkékből ragasztott burkolóban érkezett a Rózsa Ferenc szakközépiskola címére.

(Beküldte Gion János tanár, szegedi olvasónk)

KORHATÁR NÉLKÜL!

Jog az ugratásra

Valerij Brumel élettörténete alapján készült színes szovjet film

Valerij Brumel — mint tudjuk — a hatvanas évek legjobb magasugrója volt. Ezzel a címmel talán az olvasót akarták ugratni.

(A Somogy megyei moziüzem plakátján fedezte fel Turi Mihály, kaposvári olvasónk)

is, óvja a fertözéstöl és a gyermekkel együtt növekszik is a böre. Ezért sokkal több figyelmet kell

Ez nagy szerencse! Különben egyetlen felnőtt sem férne a bőrébe.

(Az Irsa gyermekhabfürdő tájékoztatóján észlelte Sáreczky Imre, dunakeszi olvasónk)



Kedves kép, csak azt tudnánk, hogy a négykezű illető mit akar jelképezni a háttérben.

(Az Élet és Tudomány c. lapból ollózta Bihari Lászlóné)

HIRDETÉSEINK

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI ...

Egy férfi bemegy az óráshoz a kutyájával:

— Elhoztam magához Jacket.

— Node miért? — kérdi csodálkozva az órás.

— Nem tudom, mi lett vele. Minden öt percben megáll.



Egy vadásztól azt kérdi a barátja:

— Mit teszel, ha a sivatagban megpillantasz egy oroszlánt?

— Fogom a puskámat és lelövöm.

— És, ha a puskád csütörtököt mond?

— Akkor megpróbálom a vadászkésemmel ledöfni.

— És, ha az eltörik?

— Akkor felmászom a legközelebbi fára.

— No, de a sivatagban nincs fa!

— Tulajdonképpen te kinek szurkolsz: nekem vagy az oroszlánnak?

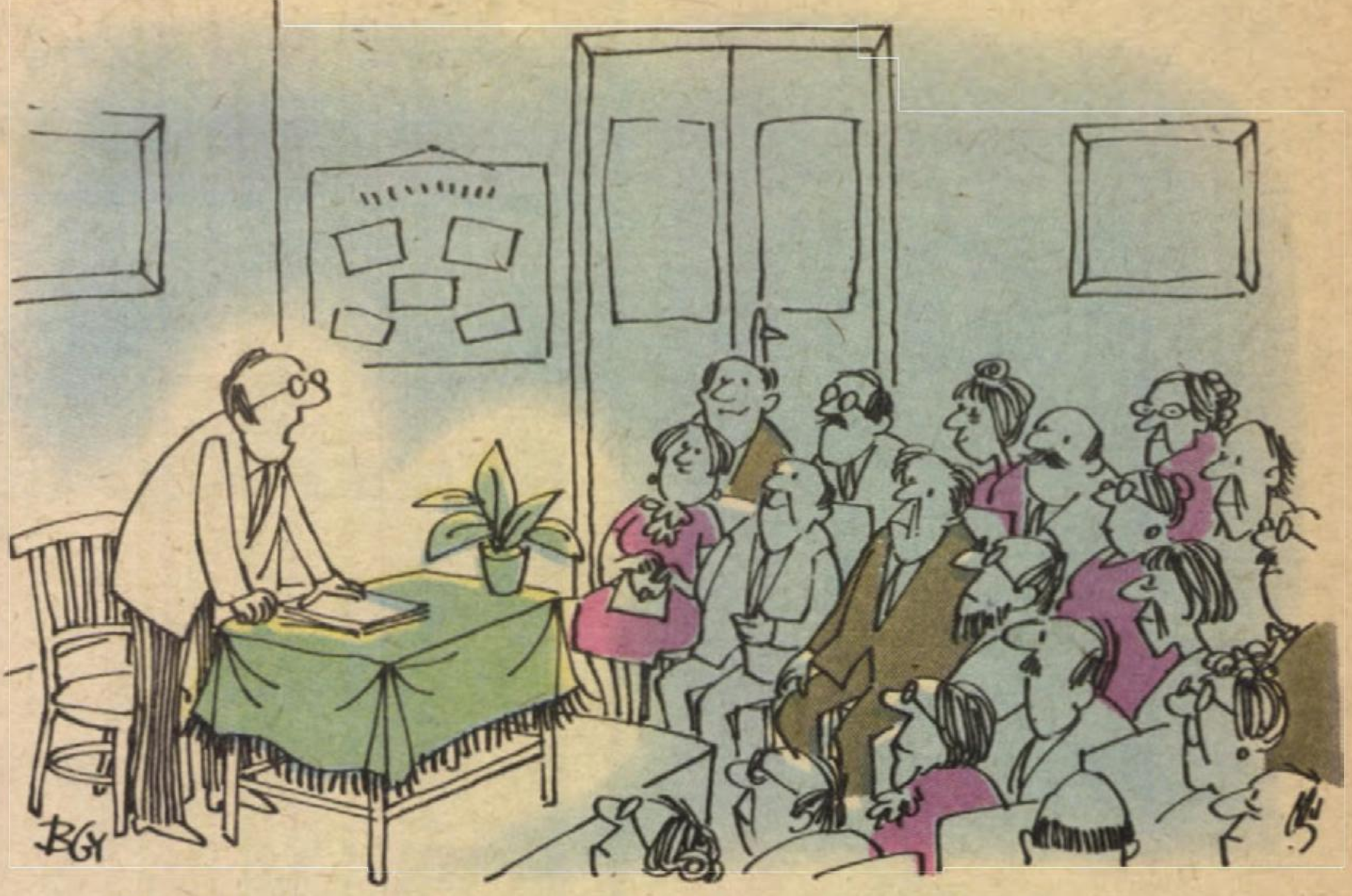


MAKACS ÜGYFÉL



– Amióta elutasítottuk a kérvényét, állandóan itt kering körülöttünk!...

AZ ÚJ BERUHÁZÁS MEGBESZÉLÉSE



– Mert kérdem én, a kartársak jobban örülnének egy óvodának, mint egy kényelmes szép irodaháznak?

SZILÁNKOK

GYOMOREMBER

— Az IBUSZ miért nem indít disznótoros járatot a Kanári szigetekre?

*

TAKARÉKOSSÁG

Irén kijelentette: kizárólag válóperes ügyvédhez megy feleségül. Ha netán válásra kerül a sor, nem lesz gondja ügyvédre.

*

NYILATKOZAT

Irányt vettünk arra, hogy nálunk a vendég magasabb áron, de kultúrált körülmények között rúghasson be.

*

SZIGORÚ SZÜLŐK

— Egy kis házibulit szeretnénk rendezni. De nem akarnak elmenni hazulról a szüleim. Ezt kellett megérnem ötven éves koromra!

*

ELÉGIA

— Nagyon nehéz gyermekkorom volt.



Libákat őriztem.
— A réten?
— Dehogy. A Klauzál téren, egy baromfi-standon.

*

IDEÁLIS SZOMSZÉD

— Az én szomszédom Kanadába költözött. Így aztán remekül megvagyunk egymással.

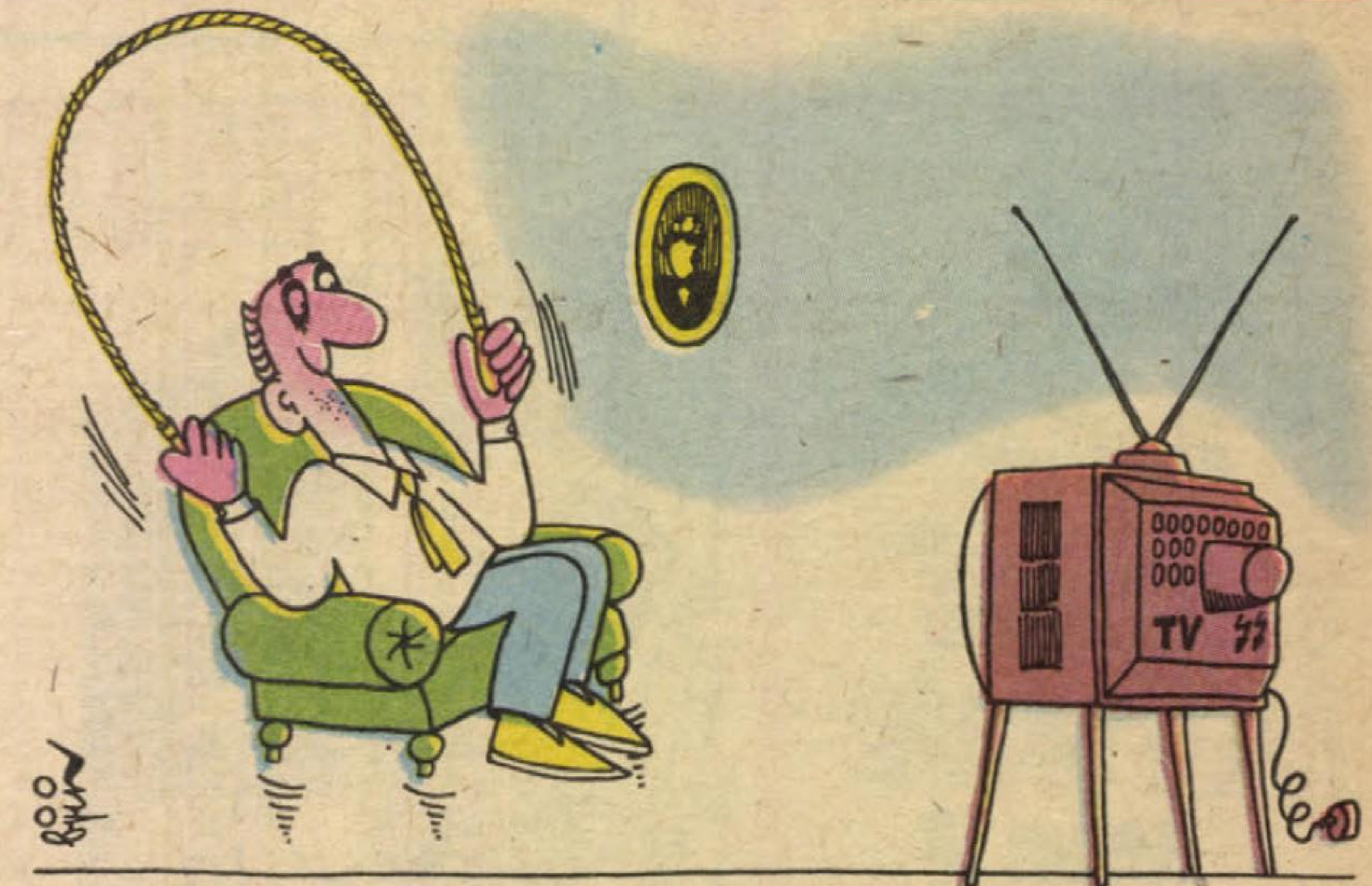
G. Sz.

JÓ PARTI

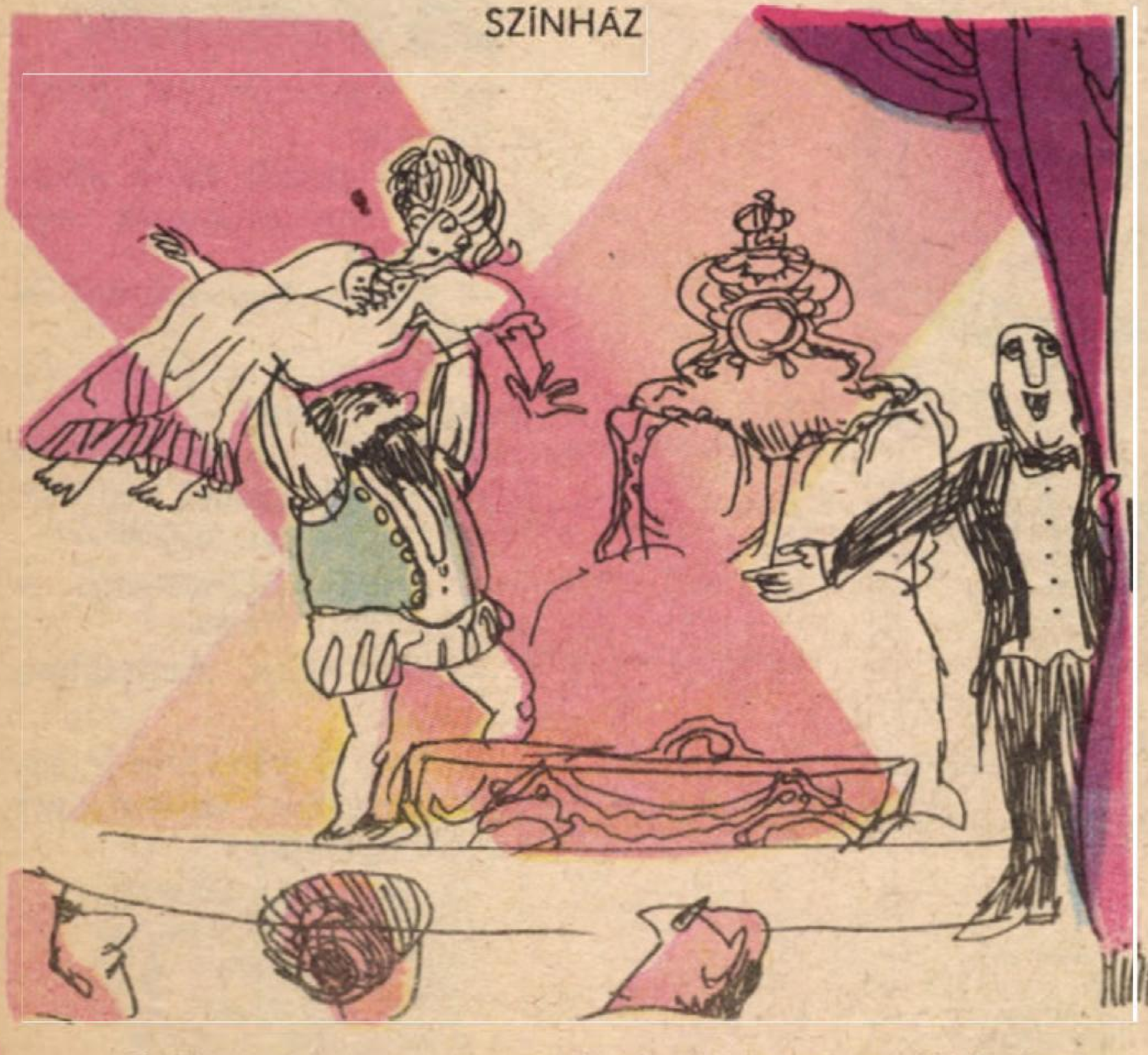


A fixfizetésemen kívül a múlt héten majdnem négyes találatom volt!

KELL EGY KIS MOZGÁS

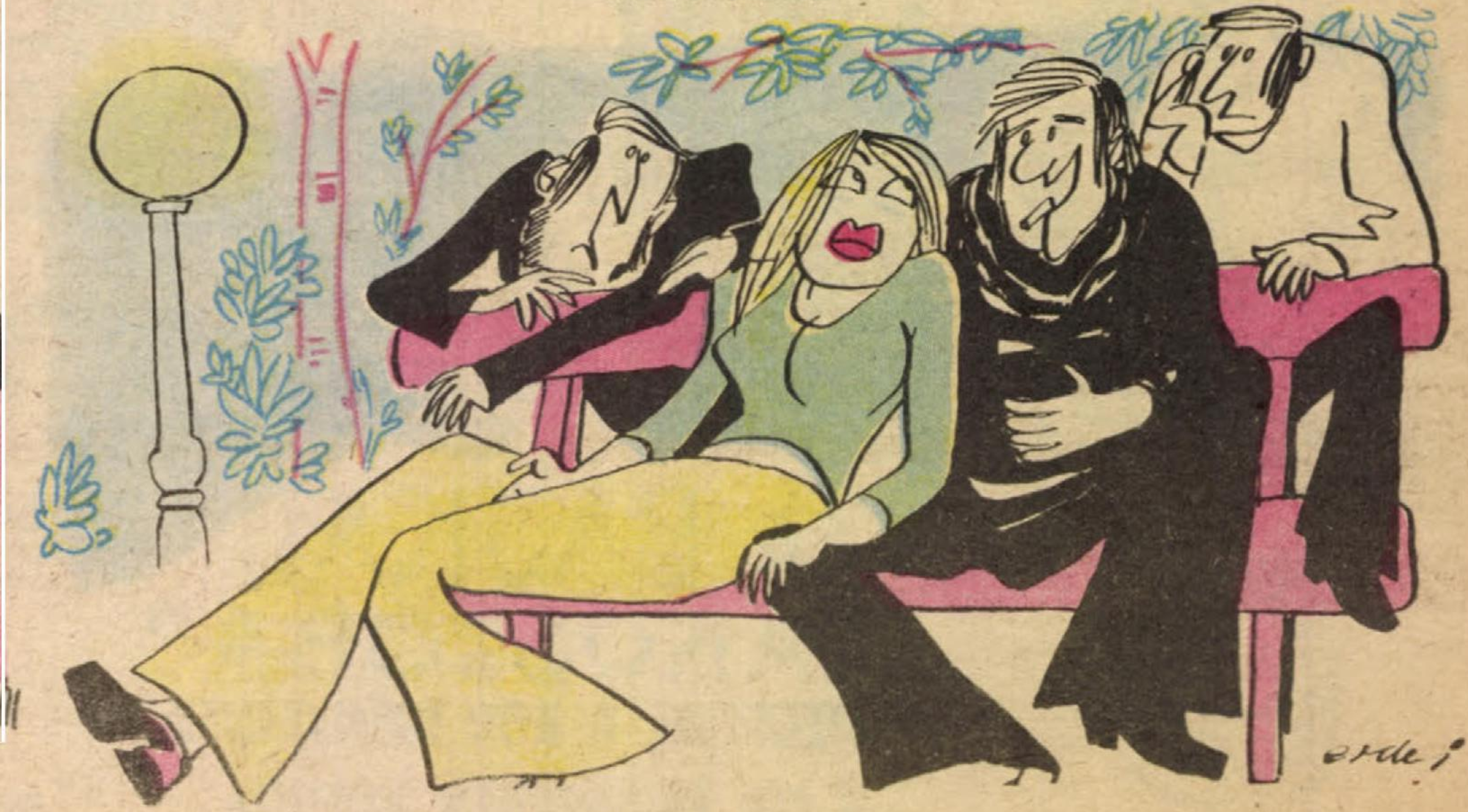


SZÍNHÁZ



– Tekintsenek meg egy rövid előzetest a jövő heti premierünkből...

UNALMAS ESTE



– Gyertek gyorsan, bűnözzünk egyet! Holnapután nagykorú leszek!



ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

Az angolok felépíttették a hírneves birodalomépítő kalóz-tengernagy Sir Francis Drake zászlós hajójának mását. A vitorlás rövidesen átkel az óceánon, majd a Panama csatornán is és a San Francisco-i öbölbe hajózik. Itt lel majd végleges otthonra. Amikor Drake hajója először kötött ki ebben az öbölben, akkor a tengernagy I. Erzsébet angol királynő nevében az öblöt és környékét brit területnek nyilvánította. Most viszont a hajó azért pihen majd meg San Franciscoban, mert másfél millió dollárért egy amerikai szafaládé-nagykereskedő rendelésére építették fel, aki a hajón fasirt- és virstli-vendéglőt óhajt berendezni.

Íme: a birodalom története I. Erzsébet és II. Erzsébet között.



NAGY ORSZÁG

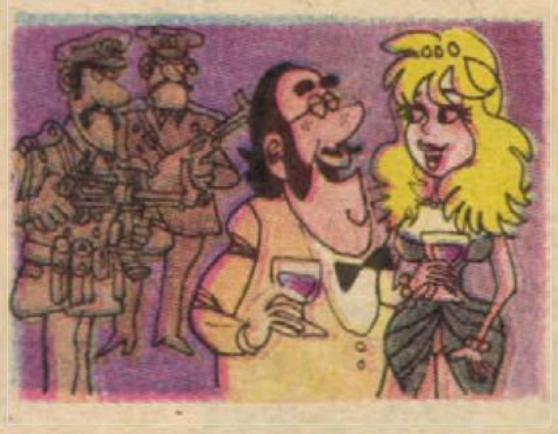
Los Angelesben a megyei bíróság különös büntetéskiegészítést eszelt ki Joseph Buell számára, aki a napokban töltötte le egyéves börtönbüntetését. Buell notórius zsebtolvaj, aki életének negyvenhat évéből eddig tizenkilenc esztendőt töltött börtönben. A bíróság úgy rendelkezett, hogy büntetésének letöltése után öt esztendeig Buellnek nyilvános helyeken vastag kötött kesztyűt kell hordania, ami lehetetlenné teszi, hogy más emberek zsebébe nyúljon. Ha bárki meglátja kesztyű nélkül — visszaviszik a börtönbe.



A Los Angeles Times kommentárja: „Nem rossz ötlet, Kaliforniában senki sem hord kesztyűt. De mi történik, ha Buell úgy dönt, hogy mesterségét például Alaszkában folytatja?”

HÁZIBULI

A mexikói tengerparton nagy nemzetközi „banzáj” keretében avattak fel egy új luxusüdülőhelyet. A Las Hadas (Tündérek) nevű üdülőparadicsomot a 75 esztendős bolívia ónkirály, Patino létesítette, s az 30 millió dollárba került. A vendégek között, akiket Párizsból, New Yorkból és Los Angelesből ingyen különrepülőgépek szállítottak a „tündérkertbe”, a nyugati világ legdrágább kokottjaitól Aga Khán özvegyéig, a Bégumig, mindenki megtalálható volt, aki „számít valamit.” A három napig tartó vendéglátás során a háromszáz vendég 110 ezer dollár értékű ételt falt fel és 60 ezer dollárnyi italt hörpölt. A legkisebb tétel: kétezer dollárt fizettek azoknak a mexikói csendőröknek, akik az üdülőhely szárazföldi határán jeepekkel és rendőrkutyákkal, a tenger felől pedig őrnaszádokkal védték a kedélyes mulatságot.



MEG KELL ŐRÜLNI

Moeller asszony dán idegorvosnő több mint százezer dollárnyi dán koronát örökölt az édesanyjától. Emellett még egy kulcsot is az egyik nagy dán bank széfjéhez. A bank páncélszekrényében az örököső 365 ezer dollárt érő részvényeket és kötvényeket talált, gondos mamája tehát csaknem félmillió dolláros örökséggel ajándékozta meg. Miután az idegorvosnő nem akart idegeskedni, úgy döntött, hogy az örökségről kötelességszerűen értesíti az adóügyi hatóságokat. Az adóhivatal nem hatódott meg a doktornő becsületességén, s miután kiderült, hogy a mama nem jelentette a részvényeket és kötvényeket a hivatalnak, adócsalási pert akasztott az örökösnő nyakába. A bírósági döntés szerint az ideggyógyásznőnek 550 ezer dollárt kellene fizetnie elmaradt adó, büntetés és perköltség címén.

Még mielőtt Moeller asszony ideggyógyintézetbe vonult volna, maga a dán miniszterelnök ígérte meg, hogy a kormány „méltányosan felülvizsgálja” az ügyet. Ha szerencséje van, még tönkremenés nélkül megússza, hogy örökölt fél millió dollárt.

BAJOR ÖNTUDAT

A „bajor hazafias párt” felszólította a müncheni rádió igazgatóságát, hogy Kissinger amerikai külügyminiszter és James Schlesinger hadügyminiszter nevét ezentúl ne angolosan ejtsék a mikrofonok előtt. A párt feliratában azzal vádolta a müncheni rádiót, hogy a nevek angolos ejtése sérti „a német nemzeti öntudatot”, mert leplezni próbálja, hogy e nagy emberek ősei németek voltak.

A müncheni rádió a javaslatot elutasította és közölte, hogy a két politikus nevét továbbra is angolosan fogják ejteni, mert — hangzik a szerény indokolás — „német őseik ellenére mégis csak amerikaiaknak tekintendők”.

RÉBUSZ

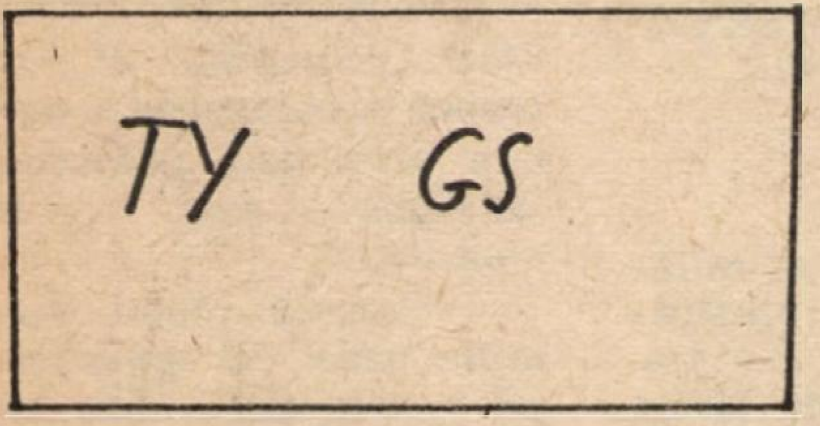
281. rejtvényünk megfejtése:



Pártszervezet

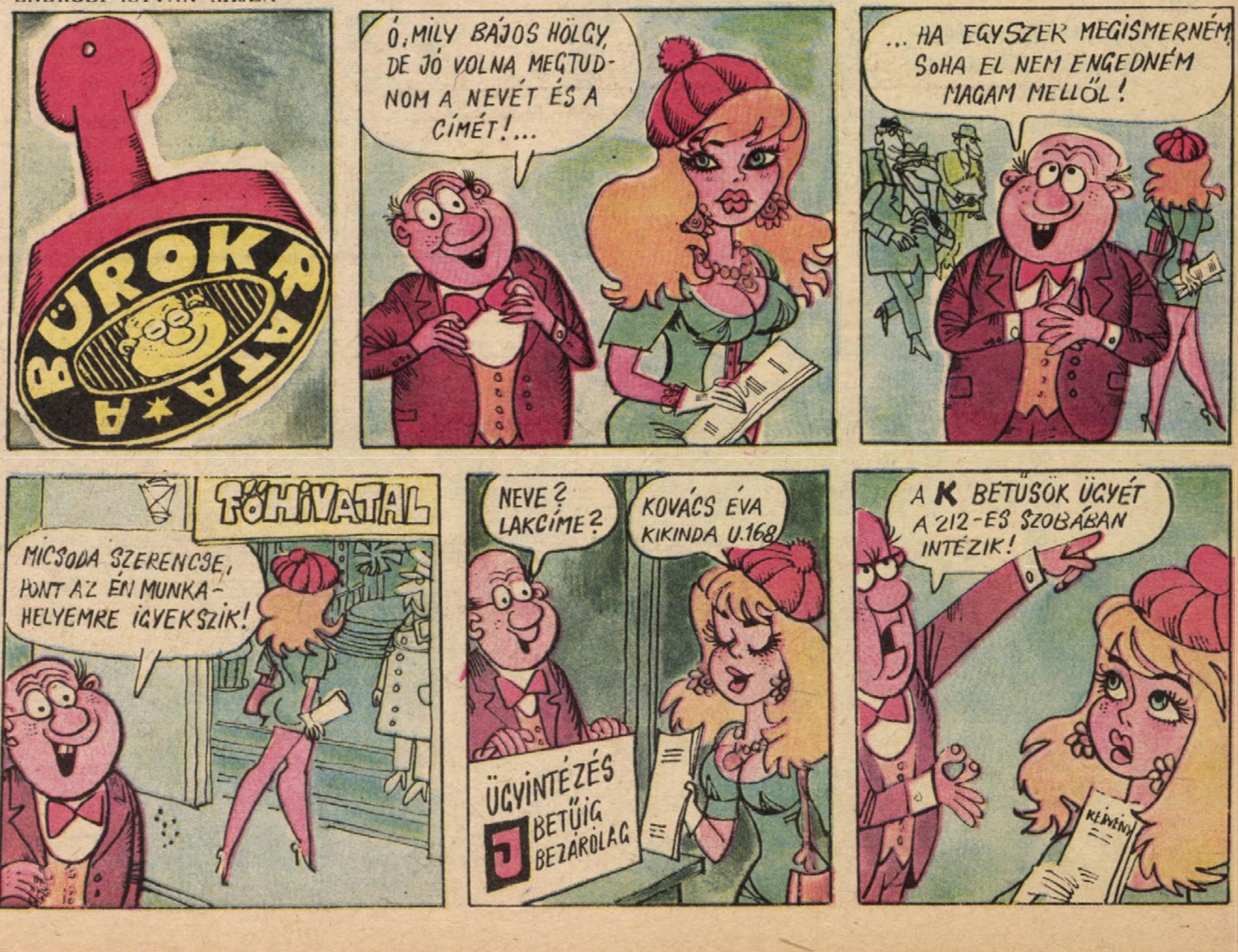
A 100 forintos díjak nyertesei:
Gérusz Gabriella, 8124 Káloz, Kossuth u. 38.
Gera Sándorné, 2225 Üllő, Kossuth Lajos u. 30.
Kalocsay Ernő, 1024 Bp. II., Káplár u. 15.

282. REJTVÉNYÜNK



A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb április 22-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

ENDRŐDI ISTVÁN RAJZA



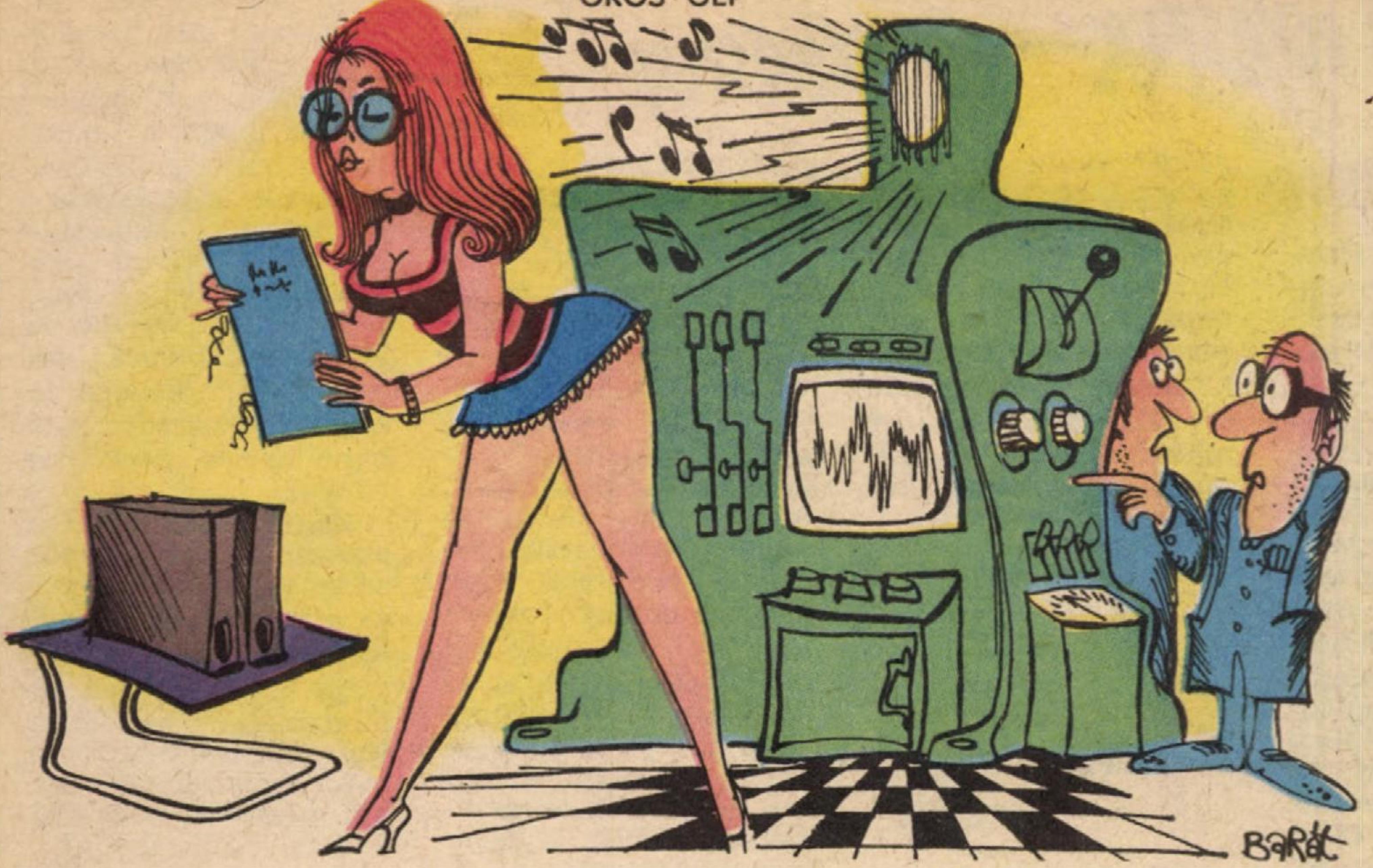
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-16 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

OKOS GÉP



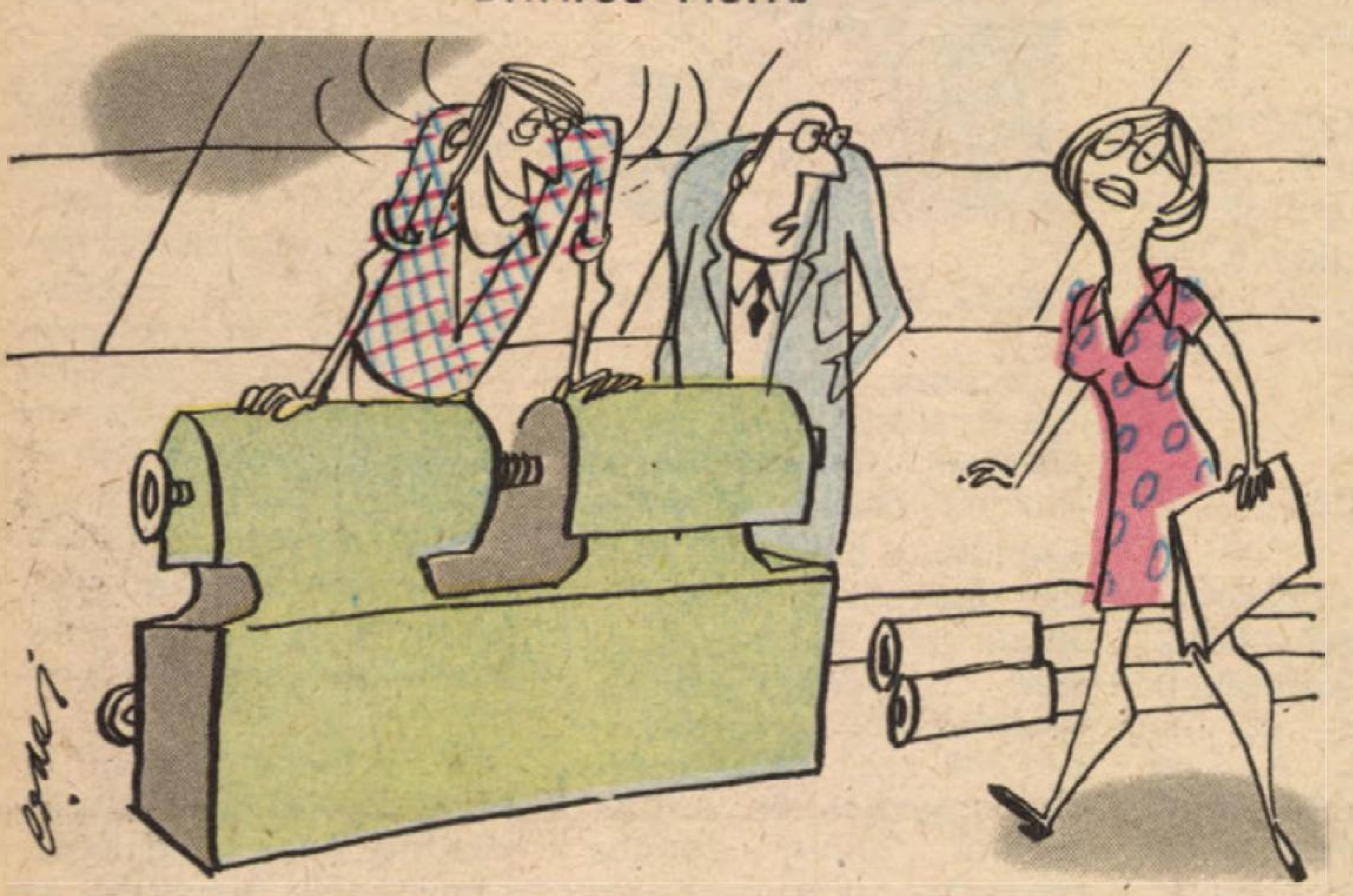
– Ha meglát egy csinos nőt, azonnal utánafütyül...

TANULSÁG



– Mondhatsz akármit, azt el kell ismerned: a vitánk eredményes volt.

DIVATOS MŰFAJ



– Itt jön a pszichológusunk, ő majd megmagyarázza, hogy miért jöttem be italosan.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A férj így szól a feleségéhez:

— Úgy látszik, túlságosan elhíztam, rettenetesen szűk a gallérom.

A feleség:

— Én pedig azon csodálkozom, hogyan tudtad átdugni a fejed az inged ujján?!



TRIBÜN

Ismeretes: George Foreman, a nehézsúlyú profiökölvívás világbajnoka Caracasban öt perc alatt kiütötte Ken Nortont. A meccs után megkérdezték Foremant: véleménye szerint hol követte el Norton a legsúlyosabb hibát?

A válasz megragadóan tömör volt:

— Amikor bejött a ringbe.



Peter Bancroft, kanadai jégkorongozó, múlt héten érdekes programmot bonyolított le egy mérkőzés keretében: az első harmadot követő szünetre gyors kis ceremóniát szervezett, megnősült az öltözőben. A második harmad után felbontott néhány palack üdítőitalt, koccintott társaival, tehát megtartotta a lagzit.



Ha a korongot nem három harmadra, hanem négy negyedre játsszák, talán a keresztelőre is sor kerül.

*

Sergio Gori a milánói Inter tehetséges utánpótlás csatára. Édesapja viszont tiszta szívből az AC Milannak szurkol. Ennek következtében aztán az idősebb Gori kocsmája az évek során a Milan-rajongók kedvenc tanyájává vált.

A minden esti program fénypontja: a vendégek megverik Sergiot.

*

Van egy skót közmondás: „Süllyedő hajón csak a bolond vigyorog". Tehát a Queens Park Rangers csapata a bajnoki táblázat alsó régióiban tanyázott és egyik vereseget a másik



után szenvedte el. A csapat menedzsere azonban nem volt hajlandó kétségbe esni. Azt mondta:

— Semmi olyan baj nincs ezzel az együttessel, amin egy csoda ne segíthetne.

(p. p.)

EMBERSÉGES ÜGYINTÉZÉS



– Mielőtt érdemben foglalkoznék a kérelmükkel, adok egy nyugtatót...

NEMZETI PARK

